

SMÁSÖGUR OG ÆFINTÝRI

Lauslega þýtt.

66 blöð qto.

Lokið 5. janúar 1937.

11.

1. Skrafið við skarkolann.
2. Ég elska.
3. Kastaníuhnotin og María.
4. Hvað er lífið?
5. Himnaríki og hitt.
6. Maðurinn með hækjurnar.
7. Peningabréfið.
8. Lindin. Eftir Leo Tolstoy.
9. Synd. Eftir Leo Tolstoy.
10. Harðstjóri.
11. Lögfróði drengurinn. Smásaga frá Lundúnum.
12. Gælunöfn þjóðanna.
13. Farðu laglega með lítið.
14. Hlýðni.
15. Japönsk spakmæli.
16. Til ungram manna.
17. Sögur um Mark Twain.
18. Smávegis. Kvæði og málshættir.
19. Skuldaklafinn.
20. Ráð við taugaveiklun.
21. Hin 10 heilsu-boðorð.
22. Tíu boðorð handa verka-og kaupsýslumönnum.
23. Hjónin verða farsæl.
24. Hví varð móðir hans sjúk?
25. Heilbrigði sálarinnar.
26. Gréta litla.
27. Vertu glaður við börn þín.
28. Neistar.
29. Hvernig eiga synir vorir að vera.
30. Fjólan.
31. Er nokkur maður fullsæll.
32. Umgengnisvondar manneskjur.
33. Hvað er barn.
34. Mannadónarnir.
35. Sannleikurinn og lýgin.
36. Sannsögli.
37. Tárið, eða frásögnin um hið úthelta blóð. Eftir Leo Tolstoy.
38. Hirðfífl konungsins.
39. Bjartsýni.
40. Hinar fyrstu rósir. Eftir Ove Krag.
41. Vinstúlkurnar fjórar.
42. Eitraða jurtin. Arabíska sagan um uppruna tóbaksins.
43. Óhróður.
44. Bestu meðmælin.
45. "Barasa" þ.e. brennivínið.
46. Veðmálið.
47. Væri.
48. Umhyggjusöm móðir.
49. Mjólkurkýrin. Indversk saga.
50. Bóndinn og tollþjónarnir.

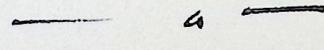
51. Jón litli.
52. Á morgun! Á morgun! Eftir Turgenjew.
53. Hver er hinn auðugasti? Eftir Turgenjew.
54. Saga ölsins.

Tvær næstsíðustu sögurnar eftir Turgenjew, eru þýddar af Brynjólfi Jónssyni frá Minna-Núpi, en Jón Pálsson afritaði þær í 7.tbl. Kveldúlfs, 17.febrúar 1891.

Síðasta sagan, Saga ölsins, birtist einnig í einu hinna skrifuðu blaða, sem Jón Pálsson hélt úti á Stokkseyri og Eyrarbakka. Gangleri, 4.tbl., þriðjudaginn 23.nóv.1901.

Störfid við stærkolann.

Ge. störfid var d' borti í vestingahúsinu og hafði þessi þar lengi. Á bordinu fyrir
 framman hann var störfid stærkoti: störfid. Inadurinn einblindi: störfid
 og dættadi eitthvað fyrir minni síni, sem auginn störfid.
 Vestingadurinn gætti til hans og spurdi: "Hvað þú segur d' þú? Er d' þú bláinn?"
 "Hæ; en ég er d' stærfa við stærkolann."
 "Stærfa við stærkolann? - Hvaða burtu er þetta, er það d' þú d' þyðda?"
 "Það var einstök minni síni: Ég var bara d' þyðda hans, hverning félögum hans
 minni líða minni, þar sem hann var veiddur og störfid í höfuð fleira, en hann
 sagðist ekki vita það, þú er d' þívan vilur lidna-síðan þú störfid."

Eg elsta.

Alt af lífi þess vel í eyrum þess ord, en þó er það einn ástandur, d' þau eru
 ekki fólk d' ástandur minni oft og minni haldur: Þýðdi þú d' utra
 minni störfid, d' þeir höfu aldri höfu þess ord d' vörum, þegar þú bítu
 sá þú minni, og þessir fullþyðda þad, minni d' segja, d' þeir höfu aldri valid
 minni þú d' við komu sína. Þó þú d' vera förfirni í þess, d'
 þess hverning þess höv sína-ord þýðda d' þess minni þess minni.

- Eg elsta, en: samstær þessig: Jag älskar.
- : minni - " : I love
- : fröminni - " : I aim
- : þýðdu - " : Ich liebe
- : átalstær - " : Am o

Eg elsta, er i sponstau þannig:	Amo.
• portugölstau - " - :	Amo.
• latíun - " - :	Amo.
• grístau - " - :	Agajo.
• rússnístau - " - :	Rúblíun.
• boetónístau - " - :	Kann.
• pólstau - " - :	Kochann.
• basteístau - " - :	Maitazendent.
• tungvænístau - " - :	Varok.
• fyrstnístau - " - :	Serejeroum.
• Algíerstau - " - :	medabbe.
• persnístau - " - :	donst darem
• Armenístau - " - :	gesisem.
• kíndíamálí - " - :	Inain bolta
• kínvænístau - " - :	Qui tíu bouan.
• japónístau - " - :	Vatallusi vasuki masu.
• Anamatístau - " - :	Tai tíu on'g.
• Malajístau - " - :	Sabyasuka.
• Kambodsjónístau - " - :	Khubom sreland.
• Valapayls - " - :	Rofob.
• dörntau - " - :	Jeg elstau.
• norstau - " - :	me elstau.

"Á hverri tungummi hljóma ni orðin legurist?" er spurt í blati einu, sem þetta er lekið úr. Og véi svörum: "Þau eru, að vorri þyggju, jafn-
 fögur í hvaða tungu sem er, svo framfarlega sem sí tilfinning,
 sem að baki þeirra felst, er jafnheit og einlöylog."

Skastaninn. Knotinn og Maria.

"O, Maria!" sagði Tuga litlu leiddandi; hún kom inn með spjaldid sitt; "og finna engan botu í þessu dæmi, hjálpaðu mér nú ofurlítt, Maria mín!"

"Eftir virkilega svo hármt, að þú getir elti stíltid svo nálegt dæmi," sagði Maria, yfirlit í bráði, en tótu þó við spjaldinn. "Ef ég á nú að hjálpa þér til með þessu leiddandi reitnings-dæmi, þá er engin tíma til að gefa mig í hljófarið!"

"O, verðu mín elti reid við mig," sagði Tuga, "ég skal reyna úd það einu sinni ann!"

"Þú þarft elti að fara," sagði Maria, "ég skal sjá til hvort ég get elti ferjid tína til að hjálpa þér!"

Og svo sýndi hún Tuga litlu, hvernig hún elti að reikna dæmið, svo að Tuga sé fjótt, hvar henni hafði yfirseitt; en hversingsley var Maria úd hana, og var hún þó systir hennar.

Þá kalladi mamma þeirra úti í eldhúsinu: "Maria! Eger það er þú að hanna Karl hafi gleymt að þanta óvext tína hjá gæddyrkjumammunni. Hverju þú þessu í það áður en hann fer?"

"Eg? Nei, ég hélt hann myndi það sjálfur. Eg á alltaf að vera úd minna hann í það, sem hann á að gera," svaradi Maria ótrúdarlega. "Hú veud ég líklega að fara sjálf til gæddyrkjumammunnar!"

"Nei, elti þarftu þess, ef þú hefir elti tína til þess," sagði móðir hennar bláttlega, "það má bara teiða, þangað til hann Karl kemur heim!"

"Nei, það tekur of langan tína, ég skal fara," og síðan tótu Maria hatt sinn og hljófs og stáð til að þanta óvextina.

Það var einhverju sinni á bláttinu hantmorgni, er Maria kom heim af stræti gíngu, að hún settist niður undir stóru kastaninu til að hella sig. Það þá knot ein af henni niður fyrir fótum henni; en í sömu övifunum kom afi hennar og settist við hliðina á henni. Hann var hversandi og yfthi hvarfimi

fram og aftur með stafnum sínum.

"Það er leiddin loft", mælti hann, "að hnotin stæli vera svo ljót og fagnott
aður, þar eru hjarninn innan í henni er svo sléttur og fagnur. Finnt þér það
eðli líka, Maria mín?"

"Jú, afi, ég villdi heldur missa af hjarninum, en rífa fingurina á mér í
gúddrumur, sem út ír henni standa", sagði Maria og þreyti hattiðum betur indur.

"Eru það er nú aðeins yfurbordid, sem er óvildid", mælti afi hennar; innan
í henni er fallegi, brúni hjarninn, sem börnunum þykir svo mikill fagnur í.
Annars er það ein mammastéja, sem hnotin sí anna minni mig á."

"Og hver er það?" spurði Maria forvitin.

"Hinn minni mig í telju, með ástútu hjarta, beztu hjartuð, sem
heimurinn í til í eigu síni; alt af vill hinn gletja aðru og aldrei telur
hinn eftir sér að vera aðeins geida, þó það svo ein vandalausir manni
og óþrumur. En aftur gerir hinn það svo skuldalega og sýnist vera það
svo óljúft, að hinn hreytir úr sér órofa-ordum, sem þeim verður svo
þykkt við, að þeim gleymist, að hinn eigi hlýtt hjarta undir svo þygn-
ottu skurvi. Ef hinn gerdi óðrum geida með mér álið, myndi
éttinu fimast mér til um hana og hafa miklu mér notur í henni.

Mariu setti dr eytraudu og sagði: "Góði afi, það er ég, sem þú átt við;
ég held alt af að það geri eðki svo mikill til, þó ég tók dælitid illa í það,
sem ég er þú min, ef ég bara geri það. En - mi - - -"

"Já, Maria mín", mælti afi hennar og dró hana að sér og þreyti hana í einid, "fátta
mí þessa ljotu og gúddottu kastanin-hnot fela til þins og minna þing á, að þú
eigir að vera allh, sem þú gerir með ástúð í ordum og vildmóti."

- Það eru miklu fleiri en Maria, margir fullordur líka, sem
götu haft gott af að heyr þessa -

Þredikunna Kastanin-hnotarinnar.

Hvad er lifid?

Einu sinni, þegar fuþlannir voru orðnir þreyfðir að synja, þau af sólskeritjón þógnina, eftir langa stund oflagði þessa spælingslegra spurningu fyrir fuþlana og ömru dýr jafnarinnar:

"Hvad er lifid?"

Fuþlannir stælfkust því nót allir við þessa spurningu, en Þrósturinn svaraði óðar:

"Lifid er sorgur!"

"Nei, það er baráttu í myrterinni", svaraði Moldvarpa, sem var að ræla. Þannu sinni uppsér moldinni.

"Eg held að það sé þrotorn", svaraði Rósartinnappurinn og breiddi úr blóðinu, til niðils fagnadar fidrildi eims, sem klysti hann og sagði:

"Lifid er gleði!"

"Kalladur það heldur stútt sunnar", tautadi þungu þinn Fluga, sem flaug fram hjá.

"Mér finnst það ekki annað en stítt og slit", sagði Maurinn, sem var að bíta áfram með strá, sem var mjögum einum stórra en hann sjálfur.

Sóleynjan hó, til þess að láta ekki á þér bera, að henni vori ekki ein gáfan gefin að hugsa.

"Ykkur stjálkast!" hrópadi Örninn, þar sem hann sveif yfir í loftinu í límanlegra vangjumum.

"Lifid er afl og frelsi!"

Þá fór að dinnu af nóttu og séður sporr stótk upp á þv, að allir stældu gangu til náða. Katlgolan þaut í þjánum:

"Lifid er draumur!"

Naturkyrdin hvíldi yfir borg og byggðum og það var þannig meðir

60
dozum. Þá slótti visindamadrinn : lausna sínum, sem
hafði vakad sínu alla nóttina, stundi við og mætti:

„Lífid er stóli.“ —

Áti fyrir stóðu svin myir mann; þeir höfðu setid að einnelli
alla nóttina, en voru ní á heimslid; annar þeirra gæpti og gæipadi
og sagði:

„Lífid er óendlausa mikil óst.“

„Lífid er leyndardómur“

hvísladi morgunblorinn, Myrmurinn að hluskandi fordrum.

Þá namu sólin upp í austri og gullfaldadi þjá toppana og hún
léttu og ljósgráa stjú, og þegar sólargeistinn Kyrti fordrum, sem
var að vakna af svefni, þá ónadi með samstíttum Fagnadur —
hljómi út yfir víða veröldu:

„Lífid er óstka og morgunroði; Lífid er eilífur sigur!“

— — — — —

Hinnaríki og „Lítt.“

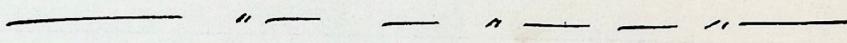
Einu sinni lá gamall fiski madur í Ötkeneyjum þungt haldinn og hafði
áhyggjur miklar út af þremur sínum, ef hann ddi. Hinn var orðin of gömul til
að þrela og hann vildi ógjarra að hún fari í sveitina.

„Kanna“, mætti hann uppúr eitt manns hejði, „þegar ég er láinn, verðenda
að gífta þig einhverjum, sem getur séð fyrir þer í eilífrum“

„Ói nei, Magni minn“, sagði Kanna andrjúfklaga, „ég get ónógulega
þenjð af mér að fara að gíftast aptur. Hvað ertu þú að geta við þou
mann í hinnaríki?“

Þagga gaula leið nú stöki meira en svo í þotti og fót að veltu
þessu vandamáli fyrir sér. En allt í einu gladdi yfir honum,

því nú hafði hann fundid ráðid. Hann hrópaði því upp yfir sig: „Nanna!
 Þú getur gípt þonnum Tompa gamla. Hann er vonn þar og ómúsamur;
 en hann er svætingi og heidingi. Ef þú gíptist þonnum, þú getur hann séð
 fyrir þér hér í heimi, en til himnarleis komur hann elsti. Við getum þér
 setid einn að því þar, því að þar eigum við vísa vistin, það sem „dramm litar“.
 Nanna gamla lét sér þetta vel líka og það glæmadi yfir henni.

Frádrumur með hokjumnar.

Efflifaraandi frásaga er þess veld, að henni sé í lofti haldidag veldi veldi
 henni. Hinn er af ^{Ameriku} ~~Afriku~~-prestinnu Becker, sem nú er dáiur.

Þeir hittust einu sinni á samkomu lorda manna, Becker prestur og
 Tugersoll, nafn hennar vísindamanns og guds-afneitaris. Tugersoll
 vardi vandrú sína með sömum frátöru malstimmum og hann var vanur.

Becker þagdi.

Einu úr hópnunni snéri sér þá að Becker og málki:

„Hafid þér stakent til varnar stöðum gðar eða frú?“

„Og eigniloga elsti“, málki Becker stilliloga. Eftir stöð eins og steini
 kostinn, meian Tugersoll var að tala, en þá datt mér í hug átak anlægur
 atbúndur, sem ég var sjónarvottur að.“

„Hvada atbúndur var það?“ spurdi Tugersoll.

„Þegar ég getti mína vanalegu leid í dag, kom ég auga í vestlings-
 mann hálkan, sem átti bágst með að koma á fram, af því að forin og
 hákan í götunum var svo mikil, en þegar hann ^{var} þar staklu,
 sem forin og hákan var mest, réðust í hann stór og staklu
 manur, allur forin sjálfur, frá hvíflí til ilja og þreif af
 þonnum hokjumnar og lét hann liggja þar eftir í svadinn. Það

var sátt að horfa á slíkt", mælti Becker

"Gad var svinvirdilegt atferli," mælti Tugersoll.

"Já, var það ekta?"

Becker gaulti stúð þá upps og strauk hárinn frá einum, horfti hvast á andstæðing sinn og mælti:

"Já, það var hryggilegt sjón. En vitid þér hver hann var, stertu madurinn? Það voru þér, herra Tugersoll, þér sjálfir og enginn annar. Hver ein vestrings manussál er hált og meira en það, en trúin lýst henni hokjuv, til þess hún yti komist fram úr freistingum og þrautum, synd og hetnum. En þannigur yðar hrifsa af henni hokjuvinnar. Þér látið hann farast í angist, synd og óviltan, alveg mistannarlaus. Þér sviptið vesalings deyjandi mannum síðustu vorum, — síðustu stöðinni — frinni. Gad þarf húsamenn til að reisa mikla og fjára byggingu, en annasti brennuvargur gætu þess húsarleyustu byggingu að ótrúbrug. Það er hokjuv vandi".

Aheyrendurinn létu hver á annan. Það var ein hrollur fori um þá alla. Þóttu síðan stíldust þeir allir að og fór hver sína leið; enginn spurdi Becker úr framar um trúvörn hans, því nú vissu þeir, hvernig hann leit á málið.

Peningabréfið.

Einu sinni var madur á gangi á götu, ofboðsinfeldsinnis legur á veggum, og hélt á bréfi á hendinni. Það var luktad, eins og peningubréf, enda s Fod á hornum í því, að í því voru 500 krónur.

Madur nokkur, sem var orðlagdur frá stjórnlómur, fór yfir þessum manni og spurdi, hvort hann vori að leita að nokkum. Madurinn sýndi

bréfið og kvæðt verra lúinu að gleyma utan á streyptinu, en sjálfur vori hann eltri los á skrift og spæði, hvort hann vildi stöðgjör svo vel að hjálpa sér.

„Ó, hvad þetta vildi vel til“, mælti hrekkja lórnurinn, „bréfið er þú eltri nema til mín; ég átti einmitt von á þessu bréfi og þess vegna var ég hér í gangi.“

„Það stendur þá udrílega á þér“, mælti einfeldringurinn „en þú fylgdi með, að ég ætti að fá notkunar krónur fyrir að klóra bréfinu í hendur þess sem þú ert til.“

„Gudvitad“, sagði hrekkja lórnurinn fluggaður og hljóp af stöð með háns-
leugi, án þess að borga einu eyri.

Á næsta veitingahúsi opnaði hann svo um stöpid; en hann vart heldur en eltri frjónulaugur, þegar hann sá, að í þér var eltri, nema dagblad og bréfsespill og á hann var ritad: „Heirus þingi!“

Lindin (eptir Leo Tolstoy)

Á sóthættum sumardegi hittust þeir ferdamenn við lindina. Lindin rann fram á milli struggsalla hjá fram með veginnum og bakkarinn voru gras-
grannir. Vatnið í lindinni var lárkræmt. Það spratt upp úr sjálfgjörðri holu í
Mettinum og lídandi þadan út í vellina.

Ferdamennirnir hófust þá til hvíldar í struggpala hjári, og svötuðu sér í
vatninu í lindinni.

Áður en langt um leið, komu þeir auga á stein þar norð og á hann var höggvið:
„Vertu eins og lindin þarna“. Ferdamennirnir lásu letrið og veltu því fyrir sér,
hvad það ^{er} ætíð að þýða, orðin, sem á steininum stóðu.

„Þetta er heilræði“, sagði einn þeirra. Það var verflunar maður. Þeirirnir
reunur áfram sí og e og drökku í sig vatn úr mörgum lindum og síðast veidur

þann að stóru fljóti. Eins eiga mennirnir að ganga sínar brautir og reka þær-
sýslur sínar og safna audi."

"Nei," sagði annar, það var ungur maður. "Ég held að lefið þakki þú, að menn
eigi að vandveita sálur sínar frá slæmum gjöldum og vondum lýsum. Hjarta
vort okki að vera jafu hræmt og vatnið er í þessari lind; það hressir hvern ferda-
mann, sem kringad þennur og svalar sér á honni, háttur og þyrstur, ein og víð.
En ef lokurinn hefi fyrst fandi kringferd; hönninnu, svo, að vatnið hefi orðið
þrugguð og óhræmt, hvaða jafu þendi það þá? Hver myndi þá vilja drekka það?"

Því þi ferðamaðurinn, kringinn að aldu, brosti við og mælti:

"Það er sath, sem þú segir, ungi maður; þetta er það, sem lindin þömmi oss.
Lindin gefur hverjum þyrstnum manni vatni ótrugguð. Þetta kemur oss
að gjöra öllum gott, án manngæinarálits, án þess að þessast uppbotan
eða vortu þakklæti."

Synd. (eftir Leo Tolstoj).

Einn sinni komu tótt komur til gamals manns til að nema speki
af honum. Ömur þeirra var stórsyndari í hennar eigin augnum. Hún hafði
bruggið manni sínum á yngri árum og hafði jafnan síðan vortu samvirkni
af því. Hún hafði lifað roglulegu lífi og gat ekki fundið að hún hefði notið
sérstaka synd á samvirkni; hún var því vel ánægð með sjálfa sig.

Gamli maðurinn spurði þó báðar um lífið þeirra, hvaran fyrir sig. Ömur
þeirra játadi synd sína með tárnum og faust hún vera svo stór, að hún gæti
ekki vortu fyrirgefningu. En hún sagði, að hún vorti sér ekki neinnar syndar
með vitandi.

Til þess synduðu komurinn saladi gamli maðurinn í þessa leidi: "Gú
er ambatt þessins. Þakki þú á baki við língandi um og fundi þar stóran

Skius, svo stóran, að þú getur varla rojast með þann og bouda þann þingad.

Síðan sá ein þann sér til syndlausu þomman og mælti: „Þeir þingad svo margar smásteinar, sem þú getur fundið og komið með, en engum stóran“.

Þomman þengur beurtu og þendur sínu og gæmli madaurnum bænd þeim. Sí þensyðuga þann með stóran-stein, en þinn þann með þóða, fullan af smásteinum.

Gæmli madaurnum leit á steinana og mælti síðan:

„Þeir nú steinana aftur þingad sem þeir voru og laggid þá í sama farid. Þegar þú emd bínsar að því, stulud þið þomra til mín aftur.“

Þomman hlýddu budi þann. Sí þensyðuga þann fljóth stádrinn, þar sem stóri steininum þerman hafdi lagid og lagdi þann nákvæmlega í sama farid. En þinni var ómögulegt að finna allu þá stáði, þar sem þinn hafdi lekið smá steinana og þann svo að tókum með þóðann sínu aftur til gæmla mannsins við svo búið.

„Þú getur þú séð,“ sagði gæmli madaurnum, „svoona er því einmitt vandi með syndinum. Þú, sem þannast við synd þína, þér var heft um viki, að þomra stóro og þunga steininum þínum aftur í sama farid, að því að þú vissir hvar þú tókst þann. En þú, sem stóki þannast við minna synd í farid þínum, gætt ekki þess síns og í lagdi þyrt þig, að því þú vissir ekki hvar þú hafdir lekið smá steinana. Svona, einmitt svona, er því vandi með syndinum.“

Þú þekkir þína synd og hefir ordid að þóla á sakum manna og samvignu þinna; þú hefir lekið í þig allt það ok í andmíkt, þess vegna er þú nú leyst undan afleiðingum syndarinnar.“

Handstjóri

Það er víst og satt, að niðla þúgt elsti þessu kristni manni á að

upps þá grein lofganna, sem hljóðaði um það, að hver maður væri skyldur að taka í móti allt að lövum störlingsþendnum í einþingum.

Dómariinn sjálfur gat mikið elskið varist broti og niðri:

"Jója þá, komdu með einþingum!" En dreingurinn setti þá þóttum niður í gólfid, stóts lofgnum um mæli, myrk og vop í annan vasnum, og dró samstundis líkum útdrátt úr höfninga lofgnum úr þessum hinnum vasnum og fóto að lesa:

"Þogur reður hefir einu sinni niðar að veit afseth vidtohu, þá getur hann ekki krafist heunar í annað sinn!"

"Eftir þessu er ég ekki lengur skyldur að borga veltinu," niðri dreingurinn rólegur í bragdi.

Því þá svo mikil fagnadartoti í hettarsalnum, að dómariinn sá sér þann þótt vonstau, badi að því er sjálfur hann rætti og vindingu réttarinn, að hann sagði rétti elid.

En dreingurinn geth h'ódugur í vorku með einþingum sína.

Golunafu þjóðanna.

Jón Þoli er hild sérstaka golunafu, sem vör allir höfum í Englendingum. En Englendingur eiga sjálfir myndir af Jóni Þola. Það er Kraftalegur og ílegginn Karl í adalmannsbúningi frá því um 1700. Hann er í blánum kjól og hvítum buxum, Kragsstígvélum, gulur vanti og með lágan hatt. Þetta roði er í Minnum hans, af því að hann hefur drukkileið portvín Kappsamleiga. Annar var Jón Þoli (John Bull) í sögulegum stílningi orjandleikari við hild Jakob's. Krossungs fyrsta. Hann var því elski uppi um 1700, heldur Jóhannu fyr. (f. 1563. d. 1628; hann var orjandi við dóm Kirkjunnar í Antwerpen: Krossungur 1617. Sumir telja hann höfund lajnsins "God save the King" eða Eldgamlu Þsafald). Rith. emti, Swift, er sagt að fyrstur hafi

notað nafnið Jóni Bóli, sem getur nafni í Englaendingum) —
 Bandaríkinn heita annaðhvort „Jónatan bróðir“ eða „Samúel fróndi“,
 (Uncle Sam.) Þá er þessi heitur voru einn sinni uppi. Þróður Jónatan
 — Jonathan Trumbull, f. 1710. d. 1785 — var vinur hins fröga hershöfðinga og forseta
 George Washington, sem sagt var nú að opst hafi sagt. Þá er hann ekki úr
 vanda máttum að sáða: „Við skulum heyra, hvað bróður Jónatan segir um það“,
 en þá er G. Washington þurfti hata hans úd í her máttum, hafi hann sagt:
 „Þetta verð ég að tala um bróður Jónatan bróður“.

Vand þetta síðan að almennum orðtaki og Jónatan því eiginlega þessum —
 gjöfingur allra Bandaríanna.

„Sam. fróndi“ er sama sem Samuel William frá New York.

Þessi Bandaríkinn átti í uppi við Englaendinga á orðveidri 19. öld, þá hafi
 hann mætt með vistföngnum hersins og allir höfuð hinar myndu mætt
 á hann, svo, að hann var almennt kallaður Samuel fróndi (Uncle Sam.)

Allir vistföng hans voru einhverdir með stofnum U. S. (U. S. = United
 States = Bandaríkinn), en eins og stíljálfur er, þá getu menn úr því Uncle
 Sam. og það var jafnan vituðir hermannanna að þarna komi „Grandid
 og kjótið hans Sam. frónda“ o. s. f. v.

Þjóðverjar eru oft kallaðir „Lagfötur þýðba“. Svó voru id upphafi
 kallad stórir menn og österkir, en sínum var það jafnvel latid „Látina, heimsta
 og einfeldni“. — Eigi slú þó þessu ad heimforast uppá þjóðverja, en þau
 algjörlaga úvildigandi, því þjóðin er ein hin vitrasa og háðlingasta þjóð heimsins.

Frakkar eru aldrei kallaðir annad en „Maríannu“. Uppruni þessa
 nafns er talid ad vera frá dögnum Napoleons þriðja, því ad í hans dögnum var
 stofnad Félag með því nafni í Vestur Frakklandi til ad steyppa Keisarveldinu.

En samseid kemst nið samst uppi og síðan kalla franskustu einvelds sinna
 Ljódveldid oft Maríannu, með fyrir lítningu. (eða máttu réttari: Maríone).

Typhjar eru oft nefndir „Sjúki madurinn“. Það orðtak : röt sína að rekija lit
skjöpstu einnar, sem einhver sendikerra sendi Jakkóbi Óðinu Englá-Konungi,
þar sem hann sit aði, að ríki Typhja vdi líkast gömlum manni, skjöpuru,
er etki geti þó látið verða af því að sálagt. Þessi orð hafa gleymt síðan, enda
sýni sagan, að Typhjar eru glöðfandi eru.

Fardu laglaga með litid.

Þendu þér far um að fullnógi þórfum þessum með sem minstur kostnaði.
Þetta etki að vera skjörord hvers og eins, sem etki sparsamur og þvi at
það, að vera sparsamur, er etki hind sama sem að spara eyrum með því að
Kaupa það, sem ódýrast er, heldur hit, að íþuga vandlega og reitna ús, það
munu vera haggfeldast að gjöra í það og það skjökid.

Til eru menn, sem etki kunna að fara laglaga með litid, en halda þó, að
þeir séu fjarsalaga sparsamir. Þeringarnir ganga þeim ús og eyrum fyrir
allstumar fániþa hluti, þessum saman og allsandi að óþófu; en þeir
hafa etki fé til að Kaupa svo og svo margu vandvynlega munu, sem vera lag
nautn er að.

Slékin menn munda Kalla það fjarsómu, ef einhver keypti eitthvert vend-
matt listavesti til hlyþlajnyði. En þeir geta þess etki, að þeir sva í skórum
þina þessalt meiru í allstumar fániþa qlingur, sem þeir etla til hlyþlajnyði,
og þá munda reka í rojalang, ef einhver konu og seyd, þeim það.

Þeir kunna etki að fara með fé sitt, sem láto bresta fatnadi sínum þessvar
sinnum í áni til þess að tolla í hlyþmuni, í stad þess að Kaupa sér ríjjan binging,
og þó þvíst þeim þeir vera nautu sparsamir. Og óþvrið þaulega fjarsómu munda
þeir Kalla það, ef einhver keypti sér góða bót, gott og vandad hljóðföri eða í modal-
lazi olýran að göngumida að fopnum hljóntekti eða góðum sjónleik. Hit vita

þeir eðki eru vilja eðki vika, sem þeir þó þyrftu að vika, að þeir eyða
helmingi meira í Kaffihúsum og vinsátustöðum, sér til margfalds tjóns,
og fyrir ómerkilegri glingur, sem aldrei veitir þeim meina ^{sem} samráðs nauðar.

En þegar allt kemur til alls, er þó ómunn eyðtan verri. Það er illt að
sóa efnum sínum svo, að fá eðki neitt verulegt fyrir þau, en hit er þó verri, að
eyða kröftum sínum og tíma til þess að vinna hit og þetta, sem gagns laust er
með öllu, svo að þeir hafa eðki tíma til meina verulegra og nýtra starfa.

Þessu efni sýður eðki hvað minnst í að varast að eyða til óþarfa.

Tími og kröftum eru dýpmæt góði, sem vér eðki megum fyrir notkun
mnu sóa. Vér verðum að veita tíma og kröftum til heinsilisþarfa eru
sparlögar en notkunvænna þarungum og aðrum fjármunum, svo að hvort-
veggi þari eigi forþóðum, heldur þtunum, þar sem vér erum settir, komid
einhverju til framkvæmda, sem fell komid er og meira en hálfgjörð.

Láttum eðki efna tíða svo, að vér sóum því sem vér höfum fyrir óþarfa,
fá mýta hluti, ja, einstakisvenda. Lífum heldur í felltri meðvitund um
þor skyldur, sem oss eru á hendur lagðar.

Helýðni.

Það atki að vera óþráviljanleg og hoga foreldra að upp-alabörn sín til hlýðni.
Þar sem börn fá að alast upps í óhlýðni, getur eðki verið murgott uppelli að heda.
Það eðkas foreldrum hvers óþarindis í fötum aðrum, eft bórni fá að heda sér
sjálf allt of snemma og þer þad, sem þeim gott þykir. Þar sem óhlýðni
kemst að, hafa ord og áminningar foreldra eðki vald eða gildi framur,
og illar afleiðingar af því hljóta brátt að koma í ljós í skólunum og heim fyrir.

Það er hörmulegt að sjá foreldra, sem eðki geta agað börn sín. Þá mega
menn ósjálfrátt vera skuldga fyrir framtid barnanna. Það er meiri

vandi en vop sand, ad taka vid slikum boornum i staolu, þvi þegar óhlyðnis
á sér staf þeirra fyrir, þá verur þornarinn sjaldnað umid ley á þenni. Og
óþyrlátt kann verur spilt aðnum boornum líkt og ein hláðskind verur sýtt
alla hjörðina.

Forældrar mögu þvi vita, ad með þvi ad senda óhlyðin boorn i staolu, þá hanku
þau eltri aðeins sínum eigin boornum frá þvi ad þafa gott þagn af staolafroðstunni,
heldur þak þau og þennurinnu líka mikil gþojndi og jafu fram þetta þau
vordid til ad spilla aðnum boornum og þera þau ónytt til náms.

En hvernig fer svo, þegar þessi boorn ná fullordnis. aldis?

Sá líni kemur, ad boornin verda ad fara úr for eldra þeirra og koma sér
áfram á eigin spýtur, hvort sem þau nú eiga ad stunda nám eða vinnu hjó aðnum.

Í festum ordnum: Þau þornast á vopu vandalaussra manna.

Nú vita þad allir, sem heyrut þafa ad þafa mýglinga i heimilum sínum til
náms eða stauða, hve afar sjaldþeft þad er, ad hitta fyrir þri og hlyðna mýglinga.

Þó vid þá sé sagt skýtt og stórnort: „Svona á ad þera þetta og svona viljnum
vidlata þetta vera“ - þá er sjaldþeft, ad ver getum sév, ad þeir þafi þera sér þar
nu ad gjöra eins og fyrir þá var lagt. Getum er ad sumu eigi ávalt sam-
svaramdi viljanum; þá er eltri noma kjúft ad mulem þad og seji í þess. líti:
„Þad verður gott með tímanum, þvi vilt svo gjarnan leysa þad vel af hendi
og þer leik þad á einu mýglingu ad gjöra þad eins og þad á ad vera.“

Þessum vilja-góðu og spútlegu mýglingum vilju allir gjarna halda og
þott menn gudu ad gjalda þeim mýglingu kaup, þá vordid þad til vinnandi.

Þri og hlyðni mýglingu þessa sér all staðar vel og fagóðan vitnis þad,
er verur vordid þeim þagn þri nu afina, en notkun þri sév fyrir. Þeir
lora eitu eitthvad, þvi allir þafa ánoþju af ad leid þeim þeim, sem vilja
þjálsa sér sjálfir; þeir eru ánoþju og blessun heimilisins, sem þeir eru á,
og foreldrum sínum til sína, þvi ad menn sjá, ad þeir þafa vordid vel upp-

almir þeirna; foreldraunna hafa þá leði stólið hlutverk sitt og getað
leyst það vel af handi.

Allt fer á annars veg, þegar einhver er svo óþökkinn, að þú ein tveimur
unglingum, sem ómögulegt er að komast af við, af því að þann hefur aldrei
lengi að hlýða noimmu, svo það er eins og vatni sé ~~stótt~~, sem við þann er káld.

Þesskomar unglingar eru samarlega heimilistót og dagleg þjáfa og þeir
venda heldur aldrei vistfastir, því að menn vilja andvitað vanda af með þá sem
altr. fyrst og alskotast þá þeir eldman vituistend.

Það er slæmt fyrir unglinga þegar allir vilja heldur vita þó fara um
Roma. Þeir geta varla notskunt gagni gebr, sjálfum sér, heldur fylgir þeim
allsthorar óþreifnadur og vesaldómur og hjó þeirna vanda þeir venni sem
langu líður fram.

Og hvort er um að kenna? Andvitað er etítrí högt að afsaka unglingana
sjálfa með állu, því þegar þeir eru komnir til vits og ára, þá öllu þeir að geta
stjórnad sér dálitíð og högdad sér stignsamlegu. En mestur ábyrgdarheutinn
fellur þó í foreldraunna, sem hafa verið svo óstignsamir, að láta börnin ala og
upps í allt af miklu sjálfroði, meðan þau voru ung; afléidningur verður svo
sí, að enginn getur notskent lauti við þann komid, þegar þau eldast.

„Þeygðin þú einna, meðan þú er ung!“ Þinnstu þess, að gornum vana
er illt að breyta og „illa þú gornul sár“.

Það er synd foreldraunna, sem kenna niður á börnunum og reyndar á
foreldrunum líða, því að óhlýðni börn leida sorg og sviðvöðningu og þú
foreldraunna sína, svo það fer eins og orðtalid hljóðar: „Aga þú barn þetta
snemma, annars agar það þú.“ —

Óhlýðni er ársitaulgu sí ódygðin, sem verður afléidningur hefir.
Þessvegna er ársítandi að brýna það sem best fyrir állum, ^{sem}
börn eiga að annast, að láta þá ódygð eigi ferdu neftur á notkun

Það, því að hún getur magnaðs svo headilega ljótt þegar hún
 ein sinni hefir náð sér midri. Þennan þátt barna-úppeldisins
 verður að taka alvarlega frá rötunni. Enn því föðuforeldrarinn sér og
 börnunum sínum frá mikilli eynd og völdi síðar meir.

Japóns spátrúli.

Það, sem manni hefir orðid á, á einni mínútu, getur orðid af
 oflangri sorg.

Þinnim lötunum það, sem hann deyðir elski.

Hafið einhver smáttad í Geistheimi, verð hann fyrst að manni.

Þrið kona er ginnsterinn; góð kona er fjársjóður.

Ríf gannals manns er einn og leiddi að ljós í dragsúgi.

Það er eufidans að gótu fengins fjár er aflafess.

Það er hegra að fjúna fjúnd nýlids er einn hærforingja.

Konur ein sterkastar, þegar þótt vafna sig með veikleikunum.

Syður engunn þeir frá hamingju þinni, sem er hamingjusamari en þú.

Verð elski þrelar barna gðar; þau eiga síðar að hljóta gæfu sína.

Rhamb er högrinn, sem varnar manni frá að þrúpsað sem auverdi lof er.

Það er beita að vera sinnar og lípa, en að vera stór og varpa frá sér s þuggu.

Til magna manna.

Vinnu þú af Kappi að framfór þinni og annara.

Kerlædu Kappi mun að merka eigi síður hjartu þitt en hófuð.

Þinnstu þess, að þótt þing þín aðlast gildi að sama óþapi sem þú getur
 glatt aðra með heimi og gagnað þeim.

Vertu skynsamur í bókmennta vali þínu.

Lesstu aldrei eitthvítt annað en góða rithöfundu.

Lesstu aldrei lélegar bækur. Vinn þú af alefli í móti öllum stök-
num ritum, hvort sem þau komu fram í bólfum eða það eru stáld-
sögur, þó ódýrar kunnis að vera, sem farandbóksalavaga í handi og
bodu tótunn og ganga undir ginnislegum nöfum.

Það mán einu nafni nafna það samvirkhulansa atvinnu, að verja
með slíkar bækur, hvern sem það gerir, því það er fjóðvörri óbetan-
legt tjón.

Þerjast því regn öllum síðspillaudi bókmenntum, en þerjast
fyrr öllu því sem halt er til lesturs og vertu andlegan frósta.

Forðastu þau blóð, sem veru illar tilhneigingar almennings
sér að féruðu.

Migu menn! Gjörst formalendur alls þess, sem gott er, satt
og fagurt í oranlífnum. Þú hafid þér lagt fram yðar skreyf
til þess, að þjóðin eigi við betri tjón að búa.

Sögur um Marte Twain.

Einu sinni stóð í þyngju blóði, að Marte Twain væri dáiinn. En hann
bar það óþara til baka sjálfur með því að senda bláðinn svo lántandi

Símshætti: „Frógnin um dauða Marte Twain er áþaflega yflet.“

Þetta símshætti er stórt menn eitt stórt dómni þess, að Marte Twain
heitinn var meira en skynisagna höfundur; hann var líka fullur
garnaus í daglegu lífi sínu og var að því leyfi gagnótinn morg-
num áðinn sínum líkum, því þeir eru marpir hinni mestu
ótundar seggir hvers dagslega. Það er það, sem Ameríkumenn

Kalla „gagnsamur gaman“, sem alltaf kemur fram í ritum og handritum Mark Twain: —

Mark Twain var látur að skrifa bréf. Vinur hans vinnur oft að teki mánudags samun eftir svári. Einn sinni hafði vinur hans einn í Eng-landi sent honum fyrir spurnu, en vandi að teiða eftir svarinu von úr viti; hofs brast hann þolinmæðum og sendi Mark Twain heila bótt af bréfa pappír og frimurki með, til þess að minna hann á. En svo kom svarid með næsta þætti. Það var símssteypt og var það svo látaudi: „Hefi með tekið pappír og frimurki, og stendur eftir í öðru en muslagi.“ Mark Twain. —

Einn sinni heimsótti Mark Twain skáldkonuna Harriet Beecher Stowe, þá, sem er höfundur sögunnar frögu „Tomas frandi“. En þegar hann kemur heim aftur, þá tók kona hans eftir því, að hann hafði engan líntöru (Pip) haft, né hálstúndi (Stöjfe). Mark Twain hafði heldur ekki tekið vitund eftir því, en hann var andvitað þús til að teota úr því tíð bráðasta; hann tók svo líntöru og hnytti, lét það í ostju og sendi Harriet Stowe, svo eftir vandaði á, að heimsótan hans hefði verið í réttu lagi. —

Þegar Mark Twain var í stóla, þá gerdi hann oft að gamni sínu. Einn sinni átti hann af tekið broddur hans að skrifa um „afleiddingur leikmar“. Mark Twain fór með það verk efni eftir sínu höfði og fékk Kennarannum óritad pappírslad. Kennarinn vandi að jötu, að svar hans vori vel til fundid, þó ekki vori það meðmælinguvert.

Einn morgun sat Mark Twain heima hjá síni og var að lesa í morgunblaðinu. Sprett hann þá á fötur allt í einu og stótti yfir götuna, inn til andláttings síns. Þar var þá allt ^{hættu} fólkið að morgunverdi og hélt Mark Twain svolátaudi rodu: „Gg teid yður afsöknum á því, að ég ryðst sama inn á yður. Gg heiti Klemen z

Komma minna hefur lengi langad til að heimsættja yður og mig
 sekur það sátt, að við höfum ekkert getað látið neitt verða af því fyrir
 en nú að ég þeim einum. Þá er megið ^{nú samt} ekkert kasta það illa upp fyrir mér,
 að ég þeim svo að kalla má, með dýra-muturinn þinn á heidrunum
 inn til yðar; en — meðal annara orða: Það er skiltan að í þáttinn
 á húsinn yðar! —

Einu sinni var Mark Twain bodinn til miðdags-veudar hjá andkyfingri
 míttlun, sem var mjög hreppinn af þeningum sínum. Það voru óvenjulega
 dýrir réttir í borðinu, og til þess, að láta gestunum ofbjóða að marli, þá
 sagði andkyfingurinn þeim, í hvent skipti, sem nýr kettur var í borð
 borinn, hváð hann hefði orðið að gefa fyrir hann. Í þessu skipti voru
 fróðir vintur og andkyfingurinn átti því haffsi að hrósa, að gefa sagt
 gestunum, að hvent þer hefði horkað hálfan dollan. „Hvernig getst
 þú að þeim?“ spurdi hann gestina. „Og þan em afbragð!“
 marli Mark Twain, „þan em framúrskarandi ljúffeng; og
 get ekki að mér get að lifja yður um 6 dollara vindi í viðbót“ —

Að lokinu skal hér tilford smásaga ein, sem Mark Twain
 sagði til skemmtunar í Fagnatargildi, sem haldið var til heidunnar
 kommu í New York.

„Einu sinni átti ég“, sagði hann, „ljórnandi Fallega litkvæfis-ortu
 (Kameleon), hina fegurstu sem höft er að hugsa sér af því lagi. Og
 veiddi hann sjálfur í einni af fjöndum mínum og ég annaðið hann
 eins og sjá eldur auga míns. Hinn var mér of óinnu mínum hin
 begra stæmtum og í hvent skipti sem ég heimsótti þá, hafði ég
 hann með mér og létinn otstaur að því að létu hann skipta litum.
 Við setum hann á gulan dult, þá vand hún óðara gul, á rauðan dult,
 þá vand hún rauð, á græn an dult og þá vand hún græn, o. s. frv.

Enn mér átti etki að halda á lengi á henni, því einu sinni, þegar
 ég kom heim, þá flóði konan mín út í lárnu, „Hvad í óstæpnum
 gengur að þér?“ spurdi ég. „Edlan! Edlan!“ kröpsaði hún og mér
 samman höndnum af angist. „Nú, nú, hvad er nun þann?“ spurdi
 ég. „Hinn er dauð!“ svaradi konan og setti að henni grátetka mita-
 rinu. „Er hinn dauð?“ sagði ég, gramur í skapi, því að ég var far-
 rinu að hafa í meina lagi matu á þessari skemtilugu stæpnu kvem-
 in stundur á því?“ „Óg ég má etki hupa til þess“, mælti konan
 mín, „en það var nú svo, að þegar þú varst farinn, þá kom hinn
 Allu til mín og þegar ég sagði henni frá þessari merkilegu stæpnu,
 þá vildi hún ólm þá að sjá hann. Við settum hann á gular, gronar
 og handar fjótlur, og hún stípti svo fallega litum, en síðast
 settum við hann á sigla sjalid með stroka, þar sem allir litirnir
 komu saman og - þá stjót hún.“

„Vesalings stæpanum hafði etki fótad þá meðferð.“

Mark Twain er faddur 1835 í Floridu (Missouri) og dó 1910
 nafn hans var: Samuel Langhorne Clemens, en þess nafnið
 Mark Twain tótu hann síð sem rithöfundur í tilfni af því að
 hann hafði áður fýri verið hafu og n madur í Missisjipi fljóti.
 Hann hafði þar áður verið við þreutidu og einnig gullgröft í Nevada og
 lotu ritstjóri í Virginia City. Þeirri hádfylg þessu etki verið
 til, síð svo að jafu þegar hafi verið og var fragd hans og gengi of
 hett konu, og þessu hve berordur hann var í gald edri sem lagri,
 en það var allt þekkt í þjórnustu Samuleklaus og réttlotisins, sem
 honum hefur semilega etki allt end þótt vera „á margu listu“ á
 hans dögum, eins og ávalt, borti fyr og síðar, og minn vanda.

Frjávogis.

Eg hefði aldrei traust þínu til að lifa órögnlegra lífi.

Tietgen.

Sumir menn eru svo heimska, að þeir vilja vera allt í öllu.

Vilhelm Beck.

Elding er etaki hvar rétta andbenni heilags lífennis, heldur sálstein.

(Uorsh).

Já, sem aðeins leikur sér við lífið,

lífsins besta huosi aldrei rotr;

hver og einn, en sjálfan sig fór eigi

sigrad, verður þráll — og veröld hlötr.

(in þýðku).

Hvar erud þú, að þú manur rosir?

er stumi og blómtröðu gleymt?

Í sálmabók minningu minna

til minnis hvent bláð hefði'g gleymt. (A. Oehlenschläger)

Gyft elsti lítet mínu ljóði

við lá djúpt og bellandi fljót;

það lítist mér loknum í dalnum,

sem leikur um í máljarbrótt.

Já, ljóð mitt er lokur í strogi,

en leitast þó hafinu mót;

og alla það ruti í ogjum

rétta eins og hvar straumfanga fljót. (Ernst v. der Beecken)

— Gyft af Þjárum Jórisyni Kennara, 6. des. 1913. —

Skuldaklafinn.

Ef vér getum sóð alla þá menn samansagða í eitth, sem líta fram á okkum líka með angist og þvíða, þá þengjum vér hörmulega sjón að sig.

Hverning getur annars staddir í því, að hagna þeirra skuli vera sönnu þáttborinn? Þeir vinna baki brotum, en lítið kemur í aðra hönd, en yfir tekur þó, þegar þeir söðkva í skuldir.

„Já, hverning stendur í því, að við stulum vera komnir í skuldir?“ spyr svo margur. Það er eitth skuldir fyrir veld meta hluti, hluti sem standa fyrir skuldum, sem hér er um að ræða, heldur omá skuldir, sem menn eru beint línis söðkva í myg yfir höfuð. Þráttirgangurinn komur, hver í lotur að um; menn vita varla, hverning í þeim stendur. Á þeim standa omá skuldirnar, sem astu-lydur vor þetta svo vel. Ungu fötlið hafði stigi þeirra fyrir höndi, en langaði samt til að ná í gínistöð, sem það hefði vel get að vera á einu. Soo lét það störfu sig fyrir því, þangað til seinna, t. d. þangað til því vori þegar sumar kaupid, mánað um da viku kaupid. En haustið kom og suman vinnuau hafði brugdið með öllu. Í mánaðum kaupid hósti eitth heldur mándar neði fyrir að um útgjöldum; skuldir vauð að standa annan mánuðinn til. En þá fór eigi betur, heldur stulum ver á áður, altaf var meira og meira skeiðad í rættirnginum og fyr en vardi var skuldarantur kominn í stór skuldir og vissi nú eitthert hvadan á sig stóð vedrúð.

Ef vér lítum til baka, þá munu margir af oss koma auga á, að margur lidurinn í skuldareikningum þessum, er sá og sá hlutur, sem við höfum svo höflega getað á einu. En flestir líta á óstöpsin, sem aðrir eyða. Við myndum eyðstu vora að jafnadi við það, tvo niðlu aðrir eyða, í stöð þess að spyrja sjálf, oss, hvort vér höfum líka efni í því að eyða svo niðlu. Það er hörmulegt til

þess að vita, að allir þeirri nýga fólksins stuli stunda í svo lágu stigi,
 að það líkur svo á, að það sé „þannur þrettándi“, að geta ekkis stadið gáfu-
 fælis vinnu sínum og þrenningjum, að því er smertur það og það skardid
 og stænkid til fata eða hylslapshýði. Eftir því hófum vér telid, að margir
 eru leiknir í því, að leggja öðrum ráð um það, hvað gjöra þurfi til þess
 að tolla í höfnum, eða hvað ornáttalegt þykir af stærkum og þráttum. En
 þegar reidningurinn kemur, þá verda þeir að borgu, sem látid þafa zimast
 til að kaupja. Það er lítil ángja í því að þurfa að borgu húsbrúnað eða stáss-
 fatnað, sem þá er orðid stænt og slitid, er að stældadögnum tæmum.

Heilt og heidur sé þeir, sem þorir að brjóta bæg við það sem „dvir eyda“
 og lokur sér lýnda dálitid fátallegri húsmuni og fatnað, þangað til þeir
 eru brúnað að þorra ár sínu svo fyrir bórð, að þeir geti borgað út í hönd
 og fundid til þeirrar gleði með sjálfum sér, að þeir eigi það sem þeir höfu
 undir handi, en stældi ekkis fyrir það.

Ráð við faugaveiklun.

Eitt hið nýasta ráð við faugaveiklun er gaur yrkja. Það
 eru Englenkingar, sem mest þessu leggja á þá fauga lötuingu.

Þann vinnu nafnbenni, Lady Somerset, hefir þessum lögu minid
 að því að koma málinu í þessa leid. Hún hefir fjólmanna gaur yrkja stóla
 í eigu síni; kammir hún þar nýgun stílkum gaur yrkja fyrst og fremst,
 en þar að auki veitir hún faugaveiklunum stílkum atvinnu. Og
 þetta einfalda ráð hefir gefið ágottlega.

Þegar stílkurinn hefir telid þessa idu svo sem missinis. Húna,
 þá hefir þor því not veid-búnað að gleyma því, að það hefir nokkrar
 faugar. En til þess að ná þessu falmarði þá verda þor líka að vinna
 öðrum dögum.

Þetta ráð er svo ásett, að það í athygli stælið. Það er svo andstætt, að líkamleg vinna ríki í hreinu og fersku loftinu, þá tóknað fangaveikt- að fólki, af hverju sem fanga veiktum svo þennur. Líkamleg vinna, sér- staklega vinna eins og gandrýgja, er svo vel fallin til að halda á hugarum vakandi og beina hugarum í rétta stefnu og það er ein- mitt það, sem fyrst og fremst þarf að gjöra til að lokna fanga veiktum.

Elin 10 heilsu-bodord.

Nýlega hefi fraktsneskur tóknað líkt opinberlega álit sitt miðað, hvernig menn eigi að vandveita heilsu sína og lífsroflun sína og hefi hann drogið saman í 10 heilsu-bodord. Þá að þau séu mið í hvarvísi eltri mið, þá eru þau samt meðalög að því leyfi, hvernig þau eru samrin.

Þau eru svolátandi:

1. Færðu snemma í loftun og orrenna að hætta og hristaðu þessu mið að vera síðast fundi allan daginn.
2. Þránd og vatni halda líkamannu við; hreint loft og sólstein eru ómiss- anti fyrir heilsuna.
3. Hof í mat og drygla er hinn besti heilsugæfi.
4. Þreifnæmur kemur í veg fyrir mynd. Sú vel endist lengst, sem er vel hirt.
5. Nógilegur soöfu styrkir líkamann og heldur honnu við; en of mikill soöfu eyðileggur hann og lamar.
6. Kladdu þig styrksamlega. Þóttin möga eðki hindra hreifingun líkamans, og þau eiga að vera svo mikil, að þau vandveiti líkamann fyrir snöggunn lífshreyfingun.
7. Hreint og laglegt hús gjörir heimilid ánægjulegt.
8. Hoflegur stæntanir styrkja ghræsa andann, en séu þau mið of, þá

leidda þor til svalls og saurléfis, en það eru lestir.

9. Glatt og gott skap vefur manni löngun til að lifa, en lífslöngunin er allur helmingur heilbrigðinnar. Hleypstúfi og örugglyndi fléptu fyrir ellinni.
10. Ef þú stundar heyrsetuávirnum, þá láttu aldrei hendur eða fótur stöðna, og lifir þú af handavirnum, þá gleymdu eltri eltri að manta anda þinn og autu jöfðingju þína.

Tíu bodord handa verka- og kaupsiðtumsmanna

Í blaðinu Commercial World (Verzlunarskráningunni), standa eftirfylgjandi 10 bodord:

1. Þú skalt elti leida þess, að einhver komi sjálfkrafa; og ætli þú heldur að verki þínum til þess að komast áfram.
2. Þú skalt elti ganga eins og durtur að verki, því að það mætti vita, að áhugi þinn í því er betri en mörg meðmalinga bréf.
3. Reyndu aldrei að koma þér undan neinu með afsöknumum.
4. Þú skalt elti leida eftir því, að menn segi þér, hvað þú átt að gjöra, eða hvernig þú eigin að gjöra það, því að þá munstu aldrei hafa það störf leyni með höndum, sem þú hefir.
5. Gjördu aldrei neitt, sem rýpur virðingu þína fyrir sjálfum þér.
6. Þú skalt aldrei gimast störf eða stöðu náunga þíns, sem hann hefir aðlaft fyrir elni og atorku.
7. Þú skalt sjá um, að þú lifir elti yfir efni þú fram og þú mátt aldrei hleypa þér í skuld, þegar þú sér engum veg til þess að borga hann.
8. Þú skalt elti venu hraddur við að blása í þinn eigin liður, því að sú, sem gjörvi þú elti, for aðra til að gjöra það.
9. Þú skalt sojja hikkant nei, þegar þér er það fullabvaru, og

minstu þess ávalt, að þeir geta fimmis komid, að etli sé byggilegt
að hafa sagt eða sozia af mihid.

10. Þú stalt gefa þveigum einum þad, sem þomun þev. Þetta er tíð síðasta
og mesta þadord; eðlekt er einu mihils vandandi einu og þad, því umdri
því er allt komid, sem snertir starf og kaupsiptu.

Hjónin vanda farsal:

1. Þegar þinnu svo nefndu „Koru vinnum“ er etli sagt frá því,
sem gjörst í heimilislífinu og etli þykir sama.
2. Þegar hjónin sameinast aftur með hjartautlegum kossi, ef þeim
hefi orðid eitthvad sundur-orda.
3. Þegar þau badi Kosta Kapps um að ungungast hvort
annad einu og þau gerdu meðan þau voru í tilhugalefinu.
4. Þegar þau badi Kapptosta að vera hvort öðru byggum og stöð.
5. Þegar þau badi muna sífelk optir því, að þau einu hvort um
sig meini, en etli englar.
6. Þegar þau vill vera svo alindleg og góð við mannum sínu,
eins og þín var við þann eldþadan munsta sínu.
7. Þegar útgjöldin til heimilis haldonis samsvara lögnum.
8. Þegar þau badi gera sér ljóst, að þau einu eitt og eiga því að vera
jafur vottreydi sem gleði.
9. Þegar madurinn er einu áhyggju samur um og nogetinn við
konna sína, eins og þann var í tilhugalefinu.
10. Þegar þau einu ávalt kurtis í orðum hvort við annad og
annari fram komu, jafur þeimna fyrir sem úti frá eða
opimberlozu.

Hví varð móðir hans sjúkt?

Önnur sínni þóttu engur maður, straukloinn og sállefistogur til nafntands
lotennis. Hann var fátur í andliti og flóttlogur til augnanna. Þóttuinn hélt
að hann væri sjálfur veitur og spurdi hann: „Hvað þengur að yður?“

„Það er etíki ég sjálfur, sem er veitur, heldur er það þín móðir mín,“ svaradi
maðurinn.

„Hvað þengur að móður yðar?“

„Hún er víst fanga veitalind og hefur offetið sig á vinnu,“ svaradi engi
maðurinn. „Hún hefur lagt alltaf mikið að sér við vinnuna, innid langt
framt á nótt, og nú næst hún hvortí svefus né matar. Það þarf etíki
nema að líta á hana, þá fer hún að gráta. Haldið þér að nokkur sé höf
að bota úr þessu?“

„Af hverju á móðir yðar svo annuð?“ spurdi lotennisinn.

„Hún vefur og sammar. En ég hefji afþessinnis sagt við hana, að hún legði
af mikið að sér og megi etíki síka svona og hanga yfir vefnum og samma-
vélum, sark og snemma.“

„Hvað stafid þér sjálfur?“ spurdi lotennisinn og hvesti á hann augur.

„Ja, - nú sem stendur hefji ég etíki fyrir stafni. Það er (allt) svo erfitt
í þessu árferdi og að komast í hentugri stöðu og enginn lofður gjörva
hönd í allt, hvað sem er. Það er þó alltaf eitthvað sért í etíki, sem maður
vendum að taka tillit til. En hvort álit hafid þér á stjúlulika móður
mínnar? Haldið þér að það sé nema af ofreyntu eða þreyfu?“

„Nei, engi maður, það er yður sjálfum að þenna, að móðir yðar er
andlega og líkamalega lönnd“, mætti lotennisinn alvarlega. „Hugsid
eftir því, vinur mín! Hafid eitthvert heidarlegt starf með höndum,
til þess að þér getid minn fyrir einhverju. Þá þarf móðir yðar etíki
að slíta sér svona út. Bygged yður alvarlega að fara að háðum mínum,

áður en það er orðið nú seinan ^{est} fyrir móður yðar og yðar sjálfum.
 Ad svo mæltu lauk loteríinu upp hvernig og míni móðurinn gæti
 lík með himnodu. — — —

— Það var sattu, sem loteríinu sagði, hverju orði samværu. Það
 eru elsti fáir synir og dóttur, sem spiltu hafa heilsu foreldra sína
 og stytt líf þeirra með slæmum lífsaði, leti og fölskum hefðarbrag.

„Vilur sinnur gleður, födur sinn, en fávið sonur er móður sinni til meðu“
 (Ordstv. 10-1.) :

Heilbrigði sálarinnar.

Vertu gladdur og ánægður!

Sá, sem vill ná hugsjón jöfnu spækinganna, sem fellst í
 orðtakiinu: „Heilbrigði sál í heilbrigðum líkama“, verður að
 ala stýrnisamlega önn fyrir sál og líkama.

Að því er líkamlega heilbrigði snertir, þá verður það mestu,
 að móður sé ávallt rótyndur og ánægður. Það ríður á, að láta sér
 spakmælið þýzka jafnan í minni loda: „Lát elskent gæra þér gramt í
 gæði“. Því ef það er „margt, sem grannur gæð“, þá miltliar mót-
 stöðulkröftum líkamans mig við það, lífs fjörvið þessu og móður
 verður mottakilegri fyrir als konar sjúkdómum. En þeim, sem snertir
 hversu sem að höndum þer með hugpræði og einsetu sér að láta elskent gæra sér
 gramt í gæði, svo að það ná kona, sem kona vill — honum streymir fjörugast blóð í
 æðnum, hann mælti best föðid og hefir mestan lífsþróttinn.

„Já, en mom geta ni elsti gætt sér alls að gæði“.

Það erum vér heldur elsti að segja; en mom geta leidd þungum vonbrigðum með
 gæði skapi, ef þeir annars vilja gæra það í alvöru. Það verður aðinn á að vilja og
 framkvæma það svo, með öllum þeim hjarki og skrafti, sem mammu er gefið.

Ameríkulestir rithöfundurinn fróken Louise Alcott, segir í einum stöð frá
 reynglu sinni í þessum efni Ralf R. W. Emerson, ameríkíski höfund og skrifvinnu
 og rithöfundurinn, einbavinur Carlyle's sagnaritara, hafði komið sér upp
 bókasafni miklu í Concord, þar sem hann bjó síðustu árin. Í því voru margar
 djúpar bókar, sem hann hafði aflað sér á ferð sinni um Norðurlöfina. En svo
 kvíðnadi erum sinni í bókhlöðu hans og allar bókar þessar hans brunnu upp
 til kaldra kóla. Þá gleið fróken Alcott til hans, þar sem hann stóð, meðan logarn-
 in voru að gleypa í sig lýmstustu hnassius hans. Hinn segir, að hann hafi stöðit
 rótopur og höfð á logain með alvarlegu og blíðu brosi. Hinn lést ljósi innilegustu
 hlutdeiningu yfir þessu mikla fjöri, sem hann völd fyrir og hann kallaði í roga-
 stanz, þegar hann velti sér að henni og svarði gláðvörnu róni: „Vér stulum
 mí epti huga meira um þetta, Róvís. Höfðu þarú, hvad þóttur er mín-
 ar þessu fagnit þá, meðan þótt erum að brenna; við stulum mína í bráðina
 skemta okkur úd þáð“. Fróken Alcott segir, að þetta hafi orðið sér að kenningu
 þáð sem ystir var ofinnar. Hinn völd fyrir margvíslegu fjöri og vonbrigðum,
 en hinn gerði sér ávalt far um að fara eins að og Emerson; hinn leit í þáð
 sem best og bjartast var hverja lífandi stund, og þáð er heidinn lojinnu ljósara
 að þetta hefði verið gagnlegt, eigi síður fyrir andlogu en líkamlega heilbrigði hennar.

Þá mætur kemst lengst fram og upp á við, sem ein okkur sér að gjöra eit-
 kvad á hverjum dög til að efla heilbrigði líkamna og sálar. Margir eru fúsir í
 að gjöra skorpur í þessum tilgangi, en ferri eru fúsir í að vinna á öllum
 dögum að fullkomnum sálar og líkamna og þó er eptert í heiminum sem þogar
 sig betur. Þáð getur verið, að fjörva lítrammis í þessa átt verði ofullkomin;
 en of mætur gjöra lítramm á lítramm ofan, dag frá dög í sömu átt, þá verður
 þáð að eyttum að góðum vana og þótt góðu vörjum munu njóð efla
 heilbrigðni og góðust lunderni og að nokkurn árum lífnum er sömu
 mæturinn orðinn góðari og heiloukraustari en áður. Þetta er víð-

gætur heilbrigðinnar í mannlífnum. Það er dýrdlegt að sjá þann,
en þó er miklu dýrdlegra að ræða þann.

Gréta litla.

— Heimilið undstött skólannum. —

Gréta litla er að gera stofuna heima heima hjá sér og hefir opnað
alla glugga. Henni hefir verið bent á það og kent það í skólannum, að rykið
sé fullt af söttkveikjum, staðvornum heilsu mamma og þess vagna eigi að
hlepja inn fersku lofti.

En undan tíu er að þessu, kemur faðir hennar heim.

„Hvern þremilinn á þetta að þýða? Þú veist víst ekki hvað heolin
kostar, fyrst þú setur svo alla glugga opna. Lokaðu þeim undir-
eins; við skulum halda inni þessum litla ryl, sem við höfum.“

„Já, pabbi, en — í skólannum segi þeir, að mamm eigi að ljúka upp
fyrir söttkveikjum.“

„Söttkveikjum! Þrottlingur! Eg hefi nú verið í mönnum en 20 ár
utan borgar og aldrei lokid upp nokkurn glugga, og mér hefir
aldrei orðid misdegnit, og svo hefi ég seinnast í verkunum,
þar sem ég er og allur óþverri fíkur um eyru mér. Sei nokkurt
á mér fyrir það? Eg vil vera laus við þetta nýttílu-háttum og lok-
aðn allum gluggum.“

Gréta lét undan; hún mat föður sinn meiri en skólann.

Svo fer aft. Heimilisfæðumir halda að þeir séu tryggari
en skólinn og eydiloggi það, sem skólinn hefir bent börnum
um og stýrsanlegt er.

Væru gladur við börn þín.

Gladlyndi móðurinnar og sólstern barnanna. Þann svipur, ólund
og blandið skap móðurinnar drogur stýflóta á himin barnanna og sá
stýstunggi gjörir oft alla efina að dinninum dal.

Þegar vér erum á veginum úti eða í mannfundum, þá heyrnum vér að stilla
oss og veru hjáir í svipurum, þó að oss sé þungt niðri fyrir og heyrur vor
þegjast af teiða. En heima fyrir leggjum vér engin þöf á oss, gef-
vorðkan for að leita lausum hata, jafnub við börnin sem aðra menn og
þó þurfa þau hafi og gleði til þess að ná þessu eina og planda þarfa-
ast ljóss og gls.

Sólsteins- og hlýju-laus barnasta gjörir oss óþöfa til að njóta
unnatenda lífsins; hún fatar stölu oss eðri, heldur for heudir. Hún
er undirrot svartsiðinnar á fullordins-árumum. Hún er upphaf
hinn evarandi stugga, sem bregdur yfir allar þor unnatendur, sem
vér of tilvill eigum hosi á að verða að njótandi síðar í efinni og fela
þor fyrir oss: Vér fáum þá eðri að njóta þeirra eina og þor eina og sjáum
eðri hverum gagnlojar þor eina oss.

Vér minnumst þess vish allir frá eitan vorri, hverum hviðafullir
vér vorum, þegar mamma var „í eldum stöpsi.“ Vér fengum eina og
þrum um eitthvæð dints og dapurt, sem vér gátum eðri ráðid í hvat
vera mundi, og það lagdist á barns-gledi vora ósjálfrátt^{þungt} eina og blij, svo,
að hún gat eðri notid eina.

Það er minnum á því eða að mega njóta. Sólsteins gladvorrar móður-
áitar. Þau börn, sem heimar njóta, verða miklu heilbrigðari á sál og
líkama og fjórmeiri. Móðirin hefur þá barni sínu að brosa og hlöja og vera
síðrátt; hún gengur á undan, með góðu eftirdömi fyrir barnid sítt.

En geta mærum þá látið, eins og þeir séu sölur og þakki, þegar þeir eru áhyggju-
fullir, sorgbitnir, sjúkleir og voladur? Erfitt getur það verið oft og einnath, en söm
máðurast getur svo miklu onæru en það, að láta hjartað gráta undir glæði þeirra. En
það er látið út af fyrir sig erid glæðisins að eiga börn og ungungast börn, jafnvel þó
eigi séu þau mærum eigin börn?

Latna börnin — hvort eru þau ein þeirra eða annara — jafnan bera með sér
endurnimninguna um gundislogur eða stundunum, um glæðura og þrosandi móður,
fóstur eða húsnáður: Glæðurd og mæðurd og alvaru til þeirra uppselkis getur
svo höfloga farið saman. Það tvönt þarf ekki að vera hvar öðru gagnstætt. Og
ekki ~~er~~ hvort barn verði elsi þúsara í að hlýða badi glæðra móður og ánoðrar,
heldur en þeirrar, sem full er af álmund og horku eða í illu skapi.

Andlát eiga börn að lora að þola sársautu og umbræði; hjá því verður
ekki þornigt; en þau eiga líka að skynast smáendum lífsins og badda
sig í ljósi þeirra, þar sem því verður með nokkru móti við komið.

Keisfar.

Yfirbundi er fölgurinn í því, að geta verið ein annara. —

Það er höfðarleitun að syndga; ekki þarf annað en að fara undan bráttummi.

Það er erfitt að bera súð sitt; þá er brýn mæðurd; að hlýfa upp í við. —

Veðin er móðin listarinnar, en hún er líka annars lastanna. (Jean Paul). —

Veðin er súrdig lífsins. (Oehlenschläger). —

Það, sem mæðurinn stíður, getur hann líka klúð sig til að vilja. (S. Kirkogard). —

Það er slamt að sjá það fyrst þá, að mæður í unga virni, þegar mæðin er í rann
og veru þótt í þeim. (Plutark). —

Þegar lýndi sorgarinnar legst á þig, þá litlu á allt, sem þú hefir, en elsti á

það eit, sem þig brostur.

Sá, sem veit mikil, lotur lífið yfir sér, sá, sem veit lítið, er hræðinn. (Goethe) —

Aldrei er þú einn fljóttari að líða en þegar maður vinnur með glæði (Bossuet) —
 Það er ekki fátöklin, sem þjatar manni, sem hefir sóð afnum sínum, heldur er það
 variáttan milli drambsanus hugarfars og tómtar þyngru, því að loyngin er
 vis. Hafðu þjáark til að sjúa, að þú sérst fátökun, þá hefir þú svipt fátöklinu
 bitrasta broddinum. (W. Irving). —

Flueringu eiga syris vorur að vera?

Þessari spurningu hefir frá nokkur svar að, Luga Meyer er nafni.

Ufrileitt hafa drengur hefiliðu og löngun til eins eða annars. En vilji þú að til,
 að þeir séu alls ekki hneigdir fyrir neitt, þá held ég því fram, að þeim sé nór
 ávalk holt og gott að lora eitthvert handverk; því það er áreidandi högt að
 komast fyrir, hvað í þeim leyri af hefiliðum og dugnadi, svo að þú einn fari
 ekki til óryðis. Og fari svo, að í ljós þorri hefiliðar hjá þeim, þá fara þeir ekki
 forgoðnum af idjuleysi, við idnadinu, því að þar er einmitt lofka fori í að nota þá,
 því að þar þarf á reiknings-gáfu og kaupmanns hug viti að halda, en nema áður í
 að gjöra áttlanir og kaupsa sér vorur. Ef þann hefir hefiliðu til að koma öllu í góða
 hód og rofna, eða til að leiðna, eða hefir gott vit á leitum, eða glöggst augu fyrir ytri
 mynd hlutanna, þá er loyngin nórri að auka þá hefiliðu með því að láta þann
 búa til skreyttar vorur, sem hvervetna eru í miklu þungi í heiminum.

En fari nú svo, að engi sérstakur hefiliðar þorri í ljós hjá unglingnum við handidn, þá
 lörin hann þó að minsta kosti að búa hviddum. Það varðar miklu í vorum löngum,
 af einhver þess þorri með handur og saft: "Hér erum vér, fáið oss verka fori, svo
 skulum vér búa þá."

Só ferda þú vörum hjá syri yðar þegar í ferum á aldei, þá stendur þér
 gjöra yður far um að halda þorri þess þorri nokkur ár og láta hann í þeim
 tíma lora einhverja gáfuloga handidn.

Þegar þér svo látið son yður frá yður fara til óþrúðs, þá getið þér
 get þad því óhultari, en þér vitid, ad þann stur balti höndnumm haglepa. Þó at þi
 sé norra í einni þeim.

Fjólaun.

Gamalt afintýpi er svolátandi:

Þegar snódir fjölmunnar dó, þá eignadist hún stjúpum og átti hún það
 datur áður. Stjúpan, þad er: Stóra Krónu Bladið, settist á tvo stóla og fór
 mikið fyrir henni, en þad voru tvö góðu leikar blöð, en þau eru finnu á
 fjölmunni. Datur hennar létu ekkí minna til sín taka og settust líka á
 einn stólinum hvern. En hinni góði gæf sá þetta og lét sér þad illa líka. Hann
 snéri áttu ofugu, svo stjúpum fékk versta sessinum. Þar ad auki refsad i
 hann henni með því, ad selja á hana heada trétil, en yfirganga dotramma
 refsadi hann með því, fyrir yfirlokid, ad hann lét vaxa stögg á þeim.

Hjá Forn-Þrúðum var fjólaun helgur hinum framtidum og fjóðverjar hinni
 Fornu (Germanin) héldu hátid, þegar fyrsta fjólaun fannst útsprungin. Í
 helgisögu einni frá Austurlofidum er sagt, ad fjólaun hafi grottid upp úr idmar-
 þinni Odanus, en hann gæf, þegar hann var heljum úr Þarrolis. Og víða um
 lönd hna menn því, ad í fjölmunni lúti talninga krapstur. Fjólaun var eftirlögis-
 blóin Jús efinn Keisari. drottningar í Fraklalandi og vand þá jafu framk yndi
 Napoleons. Á fyrstu dögum Keisaraveldisins fraklenska, il muddu salvinis
 alla tíð af þessum bláu vorblómmum. —

En nokkur madur fellu þell?

Skáldin Walter Scott hafði mikið gauran af adreynu sig á ad svær

spurningu.

Hann átti vin, sem kallað var fram, að til vörn algjöflega selja menn,
en þeirri vori eigi að leita meðal hárnastada manna, eða þeirri sem hattu
vörn settu, heldur meðal manna, sem lifðu við óbrota lífs-tíð.

Walter Scott var elsti á þessari stöðum, en hafði fót gaman af að þröng-
ast gæti þetta. Í þeirri stöðu höfðu hann marga menn, af þessum skyni,
af vera þynni, að einhver þeirri vori fullsall. Einu sinni þynni þeir, vísunni,
sæi til stöndum eftir fjóðveginum. Á leiðinni hittu þeir smálamann-
frá Óðalsgardi þar í gærdinni. Hann hafði strákhatt á höfði og hafði yllt
hannu niður í hvalkann, stunguð höndum í vasana og galadi og söng
eins og lovintri í morgun kyrdinni.

„Vér veðrum að spyrja þessum námgæ fjórnum úr“, mælti
vinur Walter Scott, „og þá munu sjá, að við höfum hitt fullsallan mann.“

Walter spurdi: „Ert þú á noyðum með starfsið? Ert þú goldid gott
þau?“

„Já, ég þarf elsti að hvarla.“

„Og maturinn?“

„Hann er bori góður og miltill.“

„Og heilsan?“

„Ég er gallhrastur.“

„Fóju, vinur, þú ert þá fullsall!“

„Fullsall? Nei, það er ég elsti“, svaraði smalinn og var sem
skugga brygdi steyndilega yfir sveis hans.

„En hvað annað þá að þér?“

„Það skal ég segja yður: Við höfum kallkura-hann heima í bú-
gardinum. Það er ljóta stæpanar víðfangs. Ódara en ég er þessum
úr úr dyrum í morgun, lýkur hann á mig og hoggur í fötuna

á snér. Hann verður nafli í líftíðinni mína, Kalkínimúsá. Eg
vildi óska að menn vildu snúa alla Kalkína-hana ~~á~~ heiminn
í hálslidnumu."

Þá snéri Walter Scott sér að önnu sinnu og mælti:

"Vid skulum mi kotta við þessar samstani; þó þó þóma að engu haldi.
Það er ekkert einu sinni maður fullsall í heiminn. Þú mátt
vera viss um það, að ~~þú~~ ^{hver} einasti maður hefir sinn Kalkín
við að berjast."

Ungengnis-vondur mamestjarn.

J. Loft ritar í þessa leid:

Á vorum dögum hafa menn fundid upp það snjallhadi, að
nefna slenna ungenzgu einu nafni: Faugaveiklu. Eftir því
er hún ekki annað en sjúkdómur. Foreldrar segja, að lot þórn
of illa innrotb sér Faugaveiklu. Eg vildi að þetta ord vori komid
wordur of nidar; óg hefi komid að láta það heyrast í minnum húsum.

Það vantar mi ekki annað, en að það vori kallað Faugaveiklu,
til afsökunar, ef einhver 6 ára gamall hefr þann vori Baldur, eða ef
einhver drengurinn 16 ára gamall, kynnir ekki það, sem hann í að
kenna of gæði svo veikur of þróftráðtu. Eða ef einhver heimasetan
vori gólin of snúin af því, að hún fengi ekki nýjan hata, eða sonur-
inn í heimiliu gæði óvidmáandi af því, að hann atti að fylgja Þórn
fróðu sinni heim til heimar. Vori það ekki líka kallað Faugaveiklu?

Hei, of gætur nei! Verki ekki að taka myndir þús við barnid þitt.
Lati er lati, slúdur er slúdur, úlfur er úlfur, of ill ungenzgu er aldrei
annad en ill ungenzgu, eftir sem áður þó að minni gefi því þetta nýja nafni.

En rétt er það, að ið ungerðni er sýki, en sýki á sína
 rót í hjartanu: Það er: í viljanum. Það erlundernisgallbi.
 Hann má tötenu með upspeldi og sjálfs-aga, en hvortu með lyfjuhúlmum, töðum
 né þrænum.

hvað er barn?

Í fyrstu bladi voru verðlann heitin þeim, sem bezt þotti svara
 ofangreindri spurningu.

Svo eru voru í þessa leid:

Barn er heppinatur föður síns um ást móður sinnar.

Barn er hófa spæti sí, sem breytir húsi í heimi.

Barn er smá mynd, sem ber heilan heim af gleði og sorgum hjúskapar-
 lífsins á sínum litlu hendum.

Barn er það, sem veður til lífs hins bestu tilfinningu kommu,
 óeiginjarnar hertleika.

Barn er ^{ofur smá} titil, gagnslítil, dandleg veri, en án hennar geti heimur-
 um þó ekkert haldist uppi.

Barn er síðasta útgáfan af manntegningu og sérhver hjón myndu
 sé, að þau hafi eignast bestu eptirmyndina af því.

Barn er uppskrifning, til að halda mömmu vatandi um notur.

Barn er óafvitandi sáttu samjari milli föður og móður.

Barn er sólargeisti í heimilum, til þess að reka iðurta skuggan.

Barn er fullkomasta veran í heimi í augum móður sinnar.

Barn er bestu hagnýting í starfskræpti kommu. Það er lósinu
 í hejru hertleikans. Barn er það, sem lotur móðurina hafa nóg
 að starfa og rívi tekur föðursins og getur verið einu og veljara-

Heluhka fyrir alla, sem í grand lina.

Barn er lyfhill að hjóttinu allra.

Barn er það, sem gerir heimilid ánoyjulegra, þortleikann sterksari,
þolinmáðina meiri, handurnar örrum þafnari, noturnar langri,
dagana styttri, þyrngjuna léttari, lotur sorginnar gleymast og lotur
gerir það framtidina bjartari.

En fegursta svarid er þó vafalæust þetta:

Barn er lítillfengleg tignarvera, sem á að hjálpa oss til að stílla
þortleikotugsanir Guds réttlöga.

Mamma dómarnir.

Ef meum heptust í í því, að svo eru náningu sinn mima er þeir gjör,
ó, hve salla yndi þá að vera í heimi þessum! Ef vér þóðum oss far
um að leita uppi það, sem best er; fari madraðra vorra, í stad þess að
vera að grafast eptir göllum þeirra. Ef vér lóðum listina þá, af
þreyta hvar óðum dálitid, þá voru meiru gaman að lefa.

Einhver hefur einu sinni sagt: Hittir þú mammu, sem sífelst þeir sér
far um að leita að því, sem best er hjó hveigum mammu, þá getum vér
viss um, að sí mæður hefur gott hjarta og gófaða sál.

Sannleikurinn og lyggin.

Þá því er sagt í gamalli dómisoju, að sannleikurinn og lyggin geru
fyrir mörgum árum í það, á sólhlýjum sunnardegi.

Þann svörsludur í ^{toru} vafnum í sáttkinnum af hjartans lyst.

Rýgin vand þó fyr fyr eftir í þessari heimsunarlang, lammas í land,

fór í fót samuleitans og þetta leidar síman, en gleymdi stafnum sínum
í vafu bakkanum.

Þetta fór samuleiturnum í land líka og áttati að fara í fótin sín,
en sá þá, að lígginn hafði tekið þau. Hann hrópaði þá upp yfir sig
og mælti: "Hei, aldrei stóð ég fara í fót líggimans; heldur geng ég
allsmáttinn minn í heinisinnu, það sem eftir er af minnan".

Því er það, að samuleiturnum er ávalt bláber eða allsmáttinn,
en lígginn gengur staflaus.

Sannsógli

Þú stólt sagt frá dálitlunum atvundi, sem vér viljum víða vora
mugu lesendur að hugfesta.

George Washington, hinn frógi herhöfðingi Bandarík-
anna og forseti þeirra, hafði orð á sér fyrir það, þegar á unga
aldri, að hann væri sannsóglur, svo, að lagnum hans og leit-
broður þurftu eigi annað en að fullgæða: "Georg hefur sagt
það sjálfur", til þess að þeim væri trúad.

Einum sinni áttati Georg að lesja unga fola fallegan,
sem m'ðis hann hafði hinsar mestu metur á. Hann komst
á baki folannum með mestu fyrir höfu, en folinn reyndi af öllum
hráðum að koma honum af sér; en við áreynsluna spráttu
að í folannum, svo, að hann datt samtundis dauður niður.

"Kvæð okli hin manna þín segi mí, Georg," varð einhverjum
félaga hans að orði.

Þegar þeir sátu að kveldvendi, þá sagði frá Washington:
"Hefir einhver þekktur séð fallega folann minn? Og gat okli þessi
auga á hann úti í hagamum".

vand þá stundar þógn og vandvata sveigju þess á drengina.
Þá svaradi Georg og lét sér hvergi bregða: „Folium þitt er dauð-
ur, mamma!“ og síðan sagði hann þessu nákvæmlega frá,
hverning þad hefði að borist.

Móður hans brá í brim í fyrstu, en eftir litla stund
stilti hún tilfærningu sínu og sagði:

„Þad hryggir mig, að ég stuli vera búinn að missa folium
mínu, eftirlotio-stöppnum mína, en hvers vegna gleður þad
mig, að ég á son, sem segir sannleikann.“

Tárit,

(eða frá sagan um tíð úthells bláð, eftir Leo Talstoy)

Þegar Nebuchadnezer, Konungur í Babilon, hafði herðitíð Jerúsalem,
þá fór hann þegar til mæltíðis Gyðinga og var honum fylgt inn í bústadi
prestanna. En hann nam stáðan á þær þildir og „ann þalk vater milli
átrinnu og hörneds af öllu, því að við þatur hönnu fell strámmur af algandi
bláði og brá hreinnu, nú stögnu bla í blóðlódrið.“

Þad fór Kynd og tilkomsing um Konung allan; þad var mostum eins og hann uðri
álvadu og hann stáð þanna sem þrumulastinu og neyður ríður. Hvar var þetta?
„Þad er bláðid úr uxnu þeim, sandum og lönnbunum sem slátráð er til fórnar-
ninnu“, sögðu prestarnir og mátti heyrja í rudd þeim, að þeim var mikið niðri fyrir.

En Nebuchadnezer skipaði að fylla ker með því bláði, sem þengid hafði af
úð fórnina, til þess að hann gæti borid þad saman við þad bláð, sem úthelt var á
Jordina. Og hann sá mikið um þar á því tvernu.

Þá vand Konungur heidur og hráþaði: Segið mér, hvata blóð þad var, sem
hann herra, en ef stíð, þá tek ég flá yður lifandi og vaxsa lönnu yður fyrir.

í álfuglana.

En prestarnir urðu hróddir og svörandi: "Nád! Nád! Herro Konungur! Vei skulum segja yður allt hið sama. Þetta vor bjó prestur nokkur, Zacharias að nafni. Hann þalladi fólkið þringad til þess að biðja til vors Guðs, með sterkari trúddu en sjórum, og hélt þrumandi þaðan regn skydnu vorum og spáði eldsvöð, galánum og fangelsi, náttvornlega á him sama, sem nú er fram komið. En mið spáðómnum sínum valdi hann þrúmdar að fólksins regn sér, svo hann var léflátinn hér í samtundinni, í musteri guðs, hjó altarinn og hann spáði deyjandi minni. Þess fó þeim lagi þessi blóðið streymt hér og enginn gætt þess þá í tveit; þá er sí streymandi og þrópar sí og a í tímminum um hann og setjellir mórðingja hans frammi fyrir hásti guðs.

Konungur mælti: "Ef svo er, sem þér segid, þá skal ég blóðka blóðið og hefna hins myrta manns".

Og hann steigadi að höggva höfuðið af öllum prestunum í freylandi blóði gámannsins.

En blóðið vall og ógadi eftir sem áður.

Þá steigadi Konungur, áður af reiði, að forna fjólda miklum unglinga og barna á sama stad. Og þetta var gerð. En blóðið vall sem áður.

Þá hrópadi handstjórinn: "Zacharias! Zacharias! Gætu elski á yður em? Viltu að ég láti af lífi þetta alla börnana í Júdeu?"

En enginn svaraði og blóðið vall sem fyr.

Þá mælti Konungur, fellur óvilumari: "Vei mér! Vei mér! Ef svo ma margri manni veita að láta lífið fyrir blóð eins manns, hver mun þá forlof mín verða, mín, sem hefði eitthvert blóði þrumad þessum?"

Og Konungur gat elski varist í dumarárum - þau streymdu niður himan hans, eitt og eitt.... En þessu fyrsta tærid féll í jörðina og blóðadist blóði gámannsins, þá hatti þá að vella og áður en langt um leidd, hatti þá að alög að renna.

Hindsefl Konungsins.

Einu sinni í fyrndinni hóf Konungur ríki og átti hann sér hindsefl; lés það ginsinn stultum lakaum og hafði hann stentum affri og uppsörfum, þegar áhyggjur hans úr af ríkisfjörðinni stöndu að gera úr af við hann. Seftlid fann mysa nýgu, sem stýtti honum leidinda stundirnar, lodi með ordum og ali.

Konungur gagnsetti seftlid sitt; hann vissi, að það var meira en seft, það var fullkonum heinaskeingi. Þann seft hindsefl notuðu sérhverir kóningsfori til að afla sér and ofa og þomas til metanda, en setta seft steykhi skakul mun það.

Það hysaði stakí mun annað en að stenta folk með því að synja, hlöja og láta allstomar skeiðalátum. Þynja þess var ávalt tón, þrátt fyrir gjafmildi umps og það var öllum háfgata, hvad það gerði við þeninga sína.

Eft þeir háu þess, sem hlögu að seftalátum, þess, hefdu geru sér notkur, faru að granslast ofstir, hvad gerdið utau hindarinnar, þó myndu þeir hafa þomigt að hann mun, að margir fatatlingur voru seftlinu gagn Konungsins; til þessu for það með fulla vasa og þom svo ofstir með þá tóna. — Þeir munu vissu, að undi seftl-stalkum sló hindheitaða hjarta.

A veisfudogi einn, var Konungur í óvenjulegu góðu skapi og hafði þá ríktan niðir gannar af allstomar glettum. Þann dag seftli hann seftlinu sterautleinin staf; handfangid var úr gulli og nafn Konungsins letrad í það. Þen lid og Konungsins afhenti seftlinu stafinn, malti hann: „Þetta staf stakul hafa að hann mun fyrir heinustu seina, seftl, og ef svo fer, að þú hittir í veisfudum ^{innveru} annar, ^{mann,} sem er heimtari en þú, þá stakul þá þomum stafinn.“

Seftlid hveigdi sig djúpt, svo að bjóllumur í hífummi glumdu við hallar-gólfid og þegar það getti úr úr höllinni, hló öll hindin stelli hlátur.

Svo lidu þinnar. Einu sinni var Konungur önnu stafinn, en vand þá all í einu sjúkum. Raknannir sá, að claudium lagdi sína höfdu höfð á hann, en þóddu stakí að sefta þomum það. Spálfur bjóst hann við þinn versku og vildi

etki höft; en fátala þerman staf með þér; þú átt hann, en etki ög.
 því tjáum þú, þú ert að leggja upp í langfund, til stadar, sem þú þekkir
 etki og þáttan etlu aldrei afturkomis og svo hefi þú etki teið þig þíð
 minsta undir þá fund; þess vegna hlýtur þú að vera miltu heimsta ári
 en ög, sem þó hefi svo litla steynseni".

Öð svo miltu laði hann stafinn í hönd Konungs, sem þegar
 var farinn að stíndna, og Konungur greiðir um stafinn; þann hátt og
 með þeim svip, er sýndi, að hann vori sér þess fylli lofu meðvitandi,
 að þessi stafur vori hinn eiginlegi veldisgjafi hans, er fátalaði Lígu
 hans og vald.

Þjart sýni.

Það er leyndardómur einn, sem und þessum að eðru, ef vér eigum
 að lifa þannigjörnum lífi og það er ein lítið að séð verði eitthvað
 gott og þannigjörnum völdi í áttu, sem oss að höndum þess. Það hefi

Það hefi verid sagt, að það sé þúsmund gullþunda vindi í ári hverju, ef
 einhver hefi þáfilettu til að koma augu í ljórtu hlidinu í öllum hlutum. Það er

þótra gjoti; enginn þótra midur; sláðan gjota; hann brætur áttu í blettum.

Þessi, sem ein þjart sýni, finna þannigjörnum allstadar. En þessi hefi-
 leiki manna er svo óþóps sjaldgæfu. Allur þótra vill ganga stugga-
 megin í veynum lífsins. Sumir setjast blátt ífram eftir þótra og þung-
 lyndi, eins og ledurblatu eftir myrkri, sta gannum leitir sér stis. Þeir
 þú sé gólu und sorgina, en varast að veltja glöðina. Þeir finna að öllu
 milli himins og jandar; allar eyjar eru með ann marku. Þeir þjáist af
 langvinnri aðfinningarsykki. Þó að þeir etki þáttu; Eðrus aldingardi, meira
 að segja, þá gott þeir etki gladdi þáttu und noth. En þessi eyndar. Vani sviffi

Lífis allri gleði og fögnid. bæði sjálfr þeirra og annara.

En hversogur eru til fátíni menn, en nýg eru þeir sjaldzefir, sem líta leiðtínu augum á lífís. Þegar þeir ^{sem} meir þröppir í þeim, þá koma þeir auga í eitthvad, einhveru gleðilegum, sem er rígt í þessum svart-myndis.

Öf þeim minsti vorar þeisti á glæði fellur í brútt þeirra, þá sjá þeir hann ávar. Hvering sem högn þeirra er hálkad, þá ^{smíu} sjá þeir állu í begra veg. Þeir eru fæddir með góðu vþapsferli. Þeir eru alstadar án eðis, hvar sem þeir setjast á. Þeir eru allaf sjálfum sér líkis. Þóð kyndi þeirra kemur ávalt í ljós. Þeir taka állu, sem erfitt er og ganga úb í hverja baráttu með glæði vor.

Stíki og því líkis menn eiga dásamlegt erindi á rekta í heiminum. Þeir eru með sér sólstein og gleði, hvert sem þeir fara. Þeir gróðursetja blóm meðfram hveijum bróttum og óléttum vegi.

Þessi sólsteins-menn lofa þud með lífi sínu og eru áðrum til onarfaldrar blessunar á jörðinni.

Álínar fyrsta rósir (eiti Öse Krax)

Það var vor. Vörgyðjan soif fapandi og syngjandi yfir löndum. Það var tíni rósanna. Ó, þú fagra, ilmandi rós, sem mammanna þórs kafa frá elstu línum dætt á og lofad! Ána þessu söng um þig í fögnid lífs-
gleði sinnar. Hóraz hélt lofi þínu rýpi í hátíðinni söng. Þá losn-
aði um tunguhaft skáldsins í Provence, en hann auoladi á sér ilmi þín-
nu: Nýg þrífum söng þann um ástina, sem blundar í þínum varmu teikar.
Kynsláð yfir kynsláð leggjumst úr sem dætt í dættid, en þú erst
áfinlega ung og blómleg, dróttning blómanna, fagra, ilmandi rós! Natlúen-

Skodurinn hóf þá á sig, og sagnir á sinn hátt sögu þína: Hveruð Mórubláð þín, hveit gætur annað myndast af duftberanum. En vér lofum þér að þú sést þá hans tealda útrækingu. Afirkynd sagnir þínar eru rýfðar túsanna.

Ínummala sögnin hóf þú að tala þér um þá, en vér vörum að lýfta þér um þá.

Þá var á morgun skógarverksnis. Edengandur var tókadur og Kerúto vandi hlíð hans með sveipanda sverdi. Hin hegnandi orð Eudo: „Í sois þú þín auðlitis stóltu þú brand mestu“, komu þar niður í Adami, þó þú í vilti þessum og þíðlum nöringum, en þú sést þú átsæð þú, er hann hafði sáð. —

Eva stóð í ljaldlygnum og hlustaði eftir fótataki Adams. Hin var hradd og stjálfaudi, þó hann hafði aldrei verið vaxur að herra sömu seint: þá var komið að sólarlagi og stungarnir fóku að verða langir og drimmir.

Atli villidýr hafi komið að herra? Eða atli þinn leyndar dónusfulli í óvinum, dauðinn, hafi komið í leið hans? Vid þessa hugum varð þú svo gagnstætt af öllu, að þú varst þessum um andinn. Hin hljóf af stöð, létthættis og hind, sem í dauðum ofbodi flýr undan veidmanni; þú stóðst þú í skóginum, sömu leiðinni, sem þú vissi, að máður þinn var vaxur að herra þeim að þínum litla bletti, sem hann hafði tekið til rættinnar fyrir þum og ávoti.

Þar lá Adami sofandi undir kvæðlötum og sömflötum þessum, þar sem hann hafði hringið niður ömryna af erfíði dagsins. Andarbráttur hans var þessum, svitadriparinn sátu eitt og þessum í einni háus og blóðþyrst stórtvitið sofandi sök utan um hann, þar sem hann lá og þessum svefnu hans. Þá svall hjarta Evi af elsku til manns síns. Hin féll á hui, fórnadi þú þú til þínnis og þá: „Drottinn Jehópa! Þá var elsti þinn heldur ég, sem þú átt í móti þó þú þínn. Sökinn er elsti þinn, heldur mín! Hleydu þú mín, og hlýddu í þessum sálar mínar! Þetta heyringummi af þínum, og lofdu þann mér í þessum. Veru, mistömsamur

og lofadar mér að vera þungu seidi þeirrar. Þrotkinu Jóhanna! elski þann,
heldur ég.....

Og Eva fór að gráta.

En í því lífi þeirra bræðra sáttarhiti frá og loftid, sem sveif í
líkingu þeirra sofanda manni og þina grátandi konu, vand allt í einu
svo undursamlegu ilmþvingid. Hinnar fyrstu rósar voru þá spunnar
í þessum umarmum.

Og Adam vaknadi bræðri: Þá tveiri einustu rós. Þeir
flaug ljósálfur vonarinnar til hans og hvísladi:

„Vogur mannsins getur aldrei orðid svo þynnum stráður, að ást
kominar gæti elski þakid hann rósinn.“ (Núni. Jónsson Þyddi)

Vinnu- og Félagsmannan. Fjórar.

Það var einu sinni sem ást, að margir minni voru samann komnir.
Þeir stóntu sér með söng og dansi og ymsu fleim, en þeim hugfloordist.

Þar hittust og í fyrstu sinni fjórar meginseyjar og bundu þær vinnu
með sér. Þær tóku sig úr in-höpunum og fóru allar sér og sögdu hver annari þrínada-
mál sín. Þær tóku þær frá nafnum sínum:

Ein hét Eldur, önnur Vatn, þriðja Loft og síðasta Samleiður.

„Við skulum nú líka segja hver annari hvar við eigum heima“, sögdu þær

Sagði þá sú fyrsta: „Ég bý í hinum hárda steini. Ef þú sláir í hann með steini,
þá finnid þú mig.“ — Önnur sagði: „Ég bý hjá hinu grannvaxna sefi; graf-
id við rökur þess, og þú munnid þú finna mig.“ — Þriðja sagði: „Ég á heima
þar sem smálaufur grannu líka á þeim; klifrid upp í það og þú hittid

þú stofna minna.“ — „En hvar áttu heima? Hvar er þú að hitta?“

Sagði þá síðasta. — Hinn fór að gráta og sagði: Þú end lánsannar,
(Sagði þá síðasta.)

ad eiga allar heimili út af fyrir ghtum. Eg er heimilislaus! Enginn vill stjólta stjólshúsi gefa mig, og beri svo til, að einhver segi mig velkomna, og bjóði mér gistingu, þá er það aldrei nema um lífmin þína í sömu".

(þykt úr dómstau, eftir Andru. Gudmundson bótsala)

Eitradá Jurtin. (Arabíska saga um uppruna tóbaksins).

Spánadurinn var á gangi um engid og fann þar höggorm, nærri dauðan í kulda. Fullur meðanumtómur tók hann höggorminn í lófa sínu og gylfði hann milli handa sína, svo, að hann fór að spreikla bráðlifandi.

"Heilagi spánadur!" sagði höggormurinn, "tú stólst af þó samarloga tótu því!"

"Hvers vegna?" spurði spánadurinn.

"Vegna þess, að kyn þitt á setur mitt kyn og reynir til að útrýma því!"

"Tú? En er það stóli þitt kyn sem á í sífeldrum ofriddi við mitt kyn?"

leyfði spánadurinn sér að segja, "Og hvernig stendur annars í því, að þú ert svona vanþakklatur? Gatu þúinn að gleyma því, að ég bjargadi lífi þínu mi fyrir stremstu?"

"Hér í heimi er engin þakklátsenis til!" svaradi höggormurinn. "Hid nafu Allah, stólst ég tótu því!"

"Tú, jája! Fyrst þú ert við nafu Allah, guds þús, lítstu mig þó!" svaradi spánadurinn, og rétti hönd sína fram, í opid þínd í höggorminum.

Höggormurinn beit hann, en spánadurinn sang eitrid úr sér inn og spýtti því í engid.

En á þessum sama stund ox þútt nokkur, áður óþekkt, sem í bláðnum sínum daldi hid bauvona eitru höggormsins.

Þegar mennirnir fundu þessa óþekktu þútt og fóru að haznykka sér hann, kölluð þeir hann "tóbaki".

Það var notað átti stöðan óvin, sem sparn upp alls þessar óhróðurs- og ósaminda sögur um hann og breiddi þótt ús. Sögur þessar, þundu mannum afarmítt ljós og fengu svo mikið á hann, að hann lagdið veitir.

Þegar óvinur hann heyrði þetta og vissi hver áhrif óhróðurs sögunnar höfðu á mannum, vandað hann gættelium af samvizku bita, fór til hins veitla manns og bað hann fyrir refsingur.

"Mér líður svo áþafloyn illa," sagði hann, "út af þessu og sár idrast þess mí, að þú stýldi elti góta betur þínu minnar. Og verra, að þú viljir fyrirgefa mér."

"Fyrirgefa þér?" sagði veitli madurinn, "and vitad veud þú að fyrirgefa þér, en þú veudur þá að ganga undir tvö stilyrdi; því segi varlonei vid því, eru hvad?"

"Eg skal þera" allt sem þú get fyrir þig, of þú fyrirgefur mér," sagði hann.

"Þá er gott er það! Taku þá hoddlaun minn og fardu með hann herna upp á loftid og heldu ís honum allu fíðinum ús um þlegganu."

"Það er hofdar leitur," svaradi hann, "og skal þera það undir einu."

Hann fór með hoddlaun upp á loftid; fíðid fanki í allar áttir og svo fór hann með hoddaveid hofsb, niður til velka mannum aptur.

"Mí, mí, þetta hefir gerjíd vel," sagði veitli madurinn, "og þá kemur að þíu. Gerdu mí svo vel og fíndu allt fíðid upp aptur og láttu það í hoddveid, svo að engi fjóður eru þys vanti, frá því sem áður var í því."

"En - góði madur! Það er mér ón gulegt. Vissurinn þeykti því í allar áttir. Það er afvaxid hveijinn manni að þera slétt."

"Það er, alvaysatt, sem þú segi," sagði veitli madurinn, "og í þessu máttu mí sjá gífurjón þína, í einu stöðara ljósi en notað ^{simi} fyrri. Eins og fíðid dréifsið hingad og þangud, ús í vedur og vind; þannig útréiddust óhróðurs sögur þínar um mig mann frá manni, frá minni til minns. Allt híd illa, sem þú þannig hefir baðad mér, mér til angurs og armadu, mun þú samt fyrirgefa þér, verdu viss um það, en lofadu mér því

Emírinn í Kúpa við Kyrna ^{fljókið} í Sundwálfu stéttar þar mig
til hins svartu biskups Crowter's: "Barasa" (D. branni vissið))
hefur eyðilagð land vort; það hefur spilt fjóð vort; hin er orðin
aldungis frólyt. Og hefi gef ús lög, um að enginn megi þessa orða
selja "Barasa". Hins þess, sem selur "Barasa" skal eyðiloggjast
hver, sem sést drukkinn, er rétt dröpur. Í nafni Guds og sjámanns-
nis verður þú, Crowter, að hjálpa oss í þessu máli. Ver setjum þau
vort til þín. Þú mátt ekki eyðiloggja land vort með "Barasa".
Gud blessi þig og þitt starf!

Vedmálit.

Satan í sötti munta einu svo þráfaldlega, að munkurinn lét loka
tilleifast að vedja við hann um það, að Satan skyldi ekki með vilja
munkurinn gefa hornit inn í Hofann hans. Of Satan tapaði vedmál-
inn, skyldi hann hotta að ásetja munkinn, en ef munkurinn tapaði,
átti hann að uppfylla eitthvert þeirra þriggja skilyrða en Satan setti
hornu: það var nóg, ef munkurinn uppfyllti að einu eitt þeirra.

Hú leid og beid. Munkurinn var hottur að hysa um þetta í hugun-
venda vedmál og hélt að "Ságamli" hefði gleymt því.

En svo bar við einu morguninn, er munkurinn kom ús úr Hofa sínum,
að hann séi undanfagna dífur í hláðinu hjá sér; var annar vöngur
hemar brottinn og blóðli úr sárinu. Munkurinn komt við afför
að sjá vestlungs fuglinn svo á ómurelga á sig horninu; hann tók sig
því til og reyndi að ná dífurni, en hún flógradi ávalt undan; eftir
langan eltingarleita náði hann henni og tók hana með sér inn í
Hofann sinn. En þá var dífurin ekki lengi að streyta um hann og mi

Þvíkrist þorrunu Satan sjálfur, heldur en ekki ofþyrirlegur og hermdi hann nú upps í munninum loford hans veðarlausis.

"Þú mátt", segir Satan, "velja um eittverk af þessum stílkjörum: ad gjörast madingi, ad spilla ást og góðri samtáit elst-
andi hjóna, eða ad verða drygkjörmadur."

Þorrunum sá, ad etaki vand midaan þorrikt og hann hann ad upps-
fylla síðastu stílkjörum - ad verða drygkjörmadur, - enda vístist
þorrun þad vera létthogaða syndin, því þad stóð ad ^{þess} sjálfan
þorrun, en ekki eða. Af öllum ókostunum fóti hann því þessum
helgt, en í einu drygkjörskapar-æðinu þorrikt hann upps í mielli
ungu hjóna, drap því vest manninn og hafði hann þá drygt
allan syndinnar þeirar, - alveg einn og "sá gauti" hafði etlaft til. —

"Væri"

Væri ávalt sálstein, munninn við þú svalandi eozn.

Væri allur þeimurinn eintón sýnglist, munninn við sýngandi
— bítja um einn augnablit þógn, til þess ad linnu í þessum
enda lausa sýng.

Væri lífið ad einn eintón gláðvord, mundi sál vor leita hvíldar í
þessum kyrrlátu önnun sýngarinnar sýng þessum þessum þessum þessum.

Umbyggjussom mæðir.

Víð-lakhusdyr einar í Kristjánshöfu - Danuörtu vand vork
þess einnar, sem einjadi af hungri. Því ást góðri menn, sem
í þessum þessum, reyndu ad ná þessum til ein, en þess vildi

eftir komna inn. Fólkið lét því mat standa henni út á Fróppurnar.
 Hise fór þá að þessu síu góðu af þessu, en fólkið tók eftir því, að hún stíldi
 eftir beifu bitana og leddist í turtu með þá.

Hise kom þarna notkennu sínum, hennar til í sama mund og
 ávíst fétti hún eitthvað að éta.

Eftir notkennu hún bar svo vit, að fólkið senu í húsinn bjó,
 hefir Hise mjáluna við dýrnan og þegar þess voru opnar av til þess
 að láta mat hennar á sama stað og vart van, en Hise kom þarna
 með afurðinum Ketling í Skjapfirnum. Hismóðirinni vauð hálf-beylt við
 og var varla þinn að átta sig á þessu, þegar Hise laggu Ketlinginn á
 Fróppurnar og létur leitjandi og með veitindalegu augnaráði til komunnar
 og leddist svo í turtu aftur. Komau tók Ketlinginn og sá vel um hann
 og bjótt við að Hise & Hafi að seltja fleiri slíka, en hún kom eftir aftur.

Hu. Hvótdid fandi hún dauð í einu horninu í gandinnum, senu
 var í Skingnum húsíð. Hise hefir að leitindum frúddi á sér, að hún var
 dauðsleit og hefir viljad komu aftur sínum til góðra manna og á
 óhættan stað, áður en hún dæi.

Hver steyldi nú halda að slík skynsemi og miþyggja eigi heima
 í Kattarhöfðinum?

Mjólkerkúpin. (Ludoverð saga)

Óttur eftir notkennu, senu sérstaklega stundadi þrisgjóna-rotta,
 fór að heimian, morgun sínu, út á engid, til vinnu sinnar, en hún ruga
 komu hans vauð eftir heima í litla Kofannum þessu. Áður en bórðinn
 fór að heimian lofadi Komau hans þessu því, að nú steyldi hún hafa tilþinnu
 vana skat af gjónagratu. þegar hann komi heim aftur, en því mieldu yfði

Það að vera vafus-grautur, því engu ollu þau njólkinnu. En ef þau mi
 ollu hún, þá gátu þau haft grautinn halmingi betri, og flugan grjóssa-grauts og
 það var mi betilagan matu.

"En ef við ollum mi hún," hugaði bóndinn með sér, "Ef þessu þessu veður góð, get
 ég selt talvert af grjóssum og keypt mér hálf, svo getur Kálfurinn orðið stór kú
 og þá fáum við nýja njólk." Þannig hugaði hann, meðan hann var við vinnu sína
 úti á akkrinum um daginn og hann sáði komu sinni frá ráðagæð síni, þó hann
 hann þann heim um kvöldið. Henni féltst mataveli þetta og mi þó þau að
 huga um, hvar þau ollu að byggja fjós og hvernig þau ollu að fotta kúna,
 svo að þau fengju sem mestu njólkinnu ír henni.

Lofti sáði bóndinn: "En það leik ég fram, að þó þau bróður þíni koma á
 heimsetja okkur, þá mattu elsti þessa þeim neith af njólkinnu."

"Já, það var mi einmitt það," sagði konan, "sem ég var að hlakta til, að
 geta gefið þeim góðum njólkursosa, þó þau þeir koma þessu og þessu eftir
 ganginn og heimsetja okkur; þá skal ég þó samantega þessa þeim góðum njólkur-
 sosa."

"Hei, það fyrirtyd ég þér," sagði bóndinn, "fró er á kúna og ég veð þér algjört
 einn, hvað getu veður við njólkinnu. Geti einn dreypa handa bróðrum þínum!"

"Já, já," sagði konan, "ég á kúna líka og veð þér, engu síður en þú, hvar njólkinnu
 dreittu og til hvers hún veður notuð."

Varð þá bóndinn reidur og sagði: "Ef þú elti hlyðir, þá skal ég beita þig, og
 það er best að ég geri það strax, svo þú vitir, hvort okkur á meiri á kúnnu," og
 svo bardu hann kúnnu, stótt úr ír kofannum okkur veður, en stótt
 kúnnu eftir síni, grátandi.

Stóttum síðan komu bróður hennar, þeir samur, til að heimsetja hana,
 og sán, að iula lá á henni; þeir spurdu hana, hvernig það satti, en hún sagði
 þeim alla söguna. Þeir sögðu: "Þú ert hvar, eftir góð, við okkur hjálpa
 þeim alla söguna." Þeir sögðu: "Þú ert hvar, eftir góð, við okkur hjálpa

þeir! Þú stólt sammarlega fá heimild til að gefa atakur nýjöld og eltri vanda barnin fyrir það."

Þeir fóldu sig svo allir í undarunna út í akurinn og lindu þess, ef bindinn gægi hein; tólu þeir hann þá og tóðu hann rísta marlaust.

"Kvensvegna berjíd þú mig svo?" sagði bindinn, þegar hann tók gat náb andanum, eftir allt hujastíð.

"Of þú, að klýrin þín hefir brotist inn í gardinu atakur og eyti - laf þann fyrir atakur," sagðu þeir.

"Klýrin mín? Og hefi aldrei átt og á engu klí!"

"Svo?" sagðu þeir. "Of þú átt engu klí, kvensvegna bændinn þú þá hann systur atakur fyrir það, að klíu vildi gefa atakur nýjöld, og klíu geti?"

Stældi bindinn þá hvað framandi var, labbari sneypstur hein og nefndi þetta mál aldrei framán. Hann bardi heldur aldrei klíuna sína eftir þetta, enda líkta klíu engu nýjöldinu, því þau eignuðust aldrei neinu klíu.

Böndinn og Follþjónarnir.

Eitt sinn seldi böndi nokkurum klíu sinn í mestu þorp, með klíu stílmáttum, að hann klíu honum follþjónum í þorp, en klíu marku klíu var á milli þorpanna og voru follþjónar þar á vandi um notur sem dagu, til að geta þess að tolllojiu voru eltri brotin.

Böndinn fór nið heim til sín og áttadi að ganga fram hjá Follþjónunum, með þungu þótu, sem hann bar á báti.

Follþjónarnir hölludu til hans og klíu þess, að hann sjúdi þess í þóttum sínum, svo þeir getu séð, hvort eltri voru í klíu klíu eða klíu eða adras follstýldar voru.

"Og í míu stöki svo högt með þetta, þetta minni," sagði bóndinn, þó þad er stór og grimmar hundur, sem ég þel í þota annu, og ég vil ógjarma þa þu fyrir því að ná þorinu aftur, ef þannu þleygur úr úr þota annu!"

"Þetta em víst stöki annað en útkúrdúrar hjá Kallstörminni," sögðu tollþjónarnir, hver við annan. Síðan snéu ein þeirra til bóndans og sagði:

"Stú, nú, hér dugar stöðleik mað! Óþvadu þota annu!"

"Ja, hver borgur þá hundinn, ef þannu stöðleik frá mér?" sagði bóndinn.

"Viljið þér leysa frá þota annu strax, eða stöki!"

"Já - en -"

Þeir rífu þota annu af þorinu og leystu fyrir baulid; stötu þá stóri hundurinn úr úr þorinu, svo langt sem þeir sáu og beit um leid einu þeirra í höndina, svo bláddi úr.

Nú fór Karlinn fyrst að rífast fyrir alvöru og heintaði stöð að botlu, en af því að tollþjónarnir sáu augin sín til að ná hundinum aftur, þá stötu þeir saman notkennu klórnun og fleypu þeirni í hann og sögðu: "Þú verður svo sjálfur að þafa fyrir því að ná í hundinn aftur!"

Síðar um daginn kom bóndinn aftur og bar sama þota annu, jafu fyrir þeudarmikinn og þungan sem í fyrra stöki.

Cidur em hann kom til tollþjónanna, Kalladi hann hátt til þeirra, og sagði:

"Já, já, lofsins náði ég þó í hann, en þad getur stöð að þið Kallid þad útkúrdúru. Að ég mi að leysa frá þota annu? Þad er svo sem gudvelkomið, ef þið viljið!"

"Stei, nei," hrópuðu þeir allir í einu, "Vid emur þúinn að þafa nazilegt af þer áður í dag; reyndu bara að komast sem fljótt í teurtu frá okkur!"

Bóndinn lét ekki seji sér þad loisvar, fór yfir Kallmarkabólunna og stílaði Kálfrinnun, eins og hann hafði lofað, kaupandaunum tollfrítt með öllu.

Jón litli var inddall, lítill drengur í 6. ári.

Einhverjum sinni var hann að leika sér á hlásvarpnum fyrir utan
hús foreldra sinna, þar sem margir múrsteinarlagu ýmist í krúgunum
eða í vöð og öbreif.

Fóðurbróður hans bar þá þar að of staldraði^{þar} við som lítli fróndi
hans var að róta til múrsteinanna og þótti gaman að að horfa á,
hvíð drengurinn hafði fyrir stafni.

"Hvæð ertu að gera herna, stormi minn?" spurdi gamli maðurinn.

"Ég er að byggja hús í steinum þeim anna," svarði stormi litli.

"Hvæð heldur þú að þú getur loft af múrsteinum?"

"Loft af múrsteinum?" spurdi Jón litli undrandi. "Múrsteinarnir
geta elti fatad."

"Þakka fala heldur elti og þú getur við loft mikið af þeim!"

"Já, en þú lesur við," sagði Jón litli börjinnamalega.

"Þú getur líka loft ýmistlegt með því að stöðva myndir, jafnvel þó
engar stéyringar, sem þú getur lesið, fylgi þeim. Annars er það nú
margt, sem lora má af og líka af múrsteinum þeim anna." —

"Góði fróndi! Segðu mér hvæð ég geti loft af múrsteinum."

"Já, það skal ég gera," sagði gamli maðurinn. "Horndu þá herna og
gerðu nú allt eins og ég legg fyrir þig: Taktu nokkra steina
og reistu þá upp á endann og ræðdu þeim þannig hvernig
vú hlidinu á öðrum, að að eins lítið til sé á milli."

Jón litli ræddi þannig hvernig 20 steinum í beina roð og
spurdi síðan: "Er þetta nóg af eins og það á að vera?"

"Já," sagði gamli maðurinn, "en viltu síðan vita meira um þetta?"

"Já," sagði Jón litli. "Hvæð á ég nú að gjöra?"

"Korndu mí kringad að áttum euklamum í steinaváðinni og spyrntu fótí við fyrsta steininum í vöðinni sem þú reistir upp."

Jón litli hikadi dálitú við, en spurdi síðan: "Já, en hvað á ég svo að gera?"

"Eldi neist! Ekker, fyr en við sjáum hvað steinarnir gera."

Þetta þótti Jóni litla svo undarlegt svar, að hann hikadi einu við og hugaði út í þessi orð fronda síns: "Hvað steinarnir gera." en spurdi síðan: "Á ég nú að spyrna við steininum?"

"Já!" sagði frondi hans brosandí.

Jón litli spyrnti við steininum, svo hann féll, en af þungu steinsins féll all steinaváðin, svo engum steinum stóð uppí. Og hann leit undir-
andi til fronda síns og sagði: "Þeir fellu allir!"

"Reistu mí upp áttum þessum steinum, sem síðast féll og reyndu að lóta hann stonda í sama farinu sem hann stóð í áður og sjáðu svo til, hvort hinir steinarnir standa eltri upp af sjálfu sér."

"Hei! - Eg get eltri reist hann upp, en þess að lóta hann til, því hinir steinarnir liggja ofan á honum og þeir standa eltri upp nema einhver reisir þá við."

"Jója, drengur minn; þessu átti ég voná; en af þessu geturdu lótt þórnub: Nú leid og þú felldu einu steinum, felldu þú alla hina, en þó þú reyndi að reisa einu steinum við, þá reisir þú eltri hina við nu leid."

Þannig er það oft, að það þarf eltri nema áfall eða yfir sjón einu manns, til þess að verða áttum að falli, og það þarf mikla vinnu og þolgóði til þess að reisa hvern einstakum við aftur, enda er eltri högt að reisa neim við á þess að fjarlægja hann frá eða draga hann út úr hverskunar vöðum félagsþaps, sem hann, fyrir vonda bregðni annar. Þannu að hafa leut í. Fordastu því ávallt alla þá, sem vilja lóttu þig í vöðum félagsþaps og koma þér út á glapstígu."

~~91.~~

~~62.~~

Jón litli hljófari; gæmgefiloga í þess; heilrodisord fronda síns
og vand góður madur, soni síðan, er hann óx uppi, hjálpari fjölda
manna frá sidspillingu og löstum og adal-orsökum þeirra —
drygðisfyrirni og áttuþilummu.

"Á morgun! Á morgun!"
eftir Turgenjau)

~~59~~
63

Hversu mjög suauður og innihaldslaus er hver dagurinn þegar hann er lídinn!
Hvað sjaldgæft er að maður sjáist eftir honum! Í hvíldri meiningslausrí þeim stöku
hafa þeir allir lífið hjá, hver eftir annan. Og þrátt fyrir þetta vill maðurinn þó lifa, og
hann metur lífið miltis, vonar í það, vonar í sjálfan sig og í framtíðina.

Hverning getur hann innþad sér, að öðrum dögum verði ekki ein og þinni lídinn?
Það innþad hann sér heldur ekki (Hugarbari stóðst um það), því hann er ekki harrigður
fyrir að hugga, og - það er rétt gjört af honum!

"Á morgun! á morgun!" Það er þetta, sem hann huggar sig við, þomgað til líd síðasta, "á morgun"
Hastar honum í grófina.

Og þegar maður er laustur í grófina, er maður af sjálfu sér hokkur-áhrugga. (Mr. J. Þyðdi 1891)

Hver er hinn andugasti? (eftir Turgenjau)

Þegar í höfði Rothschild hinna ríka króa, sem af andanum sínum ofþykki miltis tekjunnar
getur maður þessu til þess að veita fjáttum börnum yppelli, sjáttum löngun og allir þrumur
aðhlýningu, þá veur í höfðinu; og króa hinna lífa.

En þá dætur mín í hugg ósjátt fjáttu bændu hjeri, sem fóku innadardarvit barn, er var stílt
þein, í sinn gjör suanda kofa.

"Vid fóku kofu lítlu til oftear," sagdi hrossan, "vísu hrossar það síðasta eyrim, sem vid
eijum í eijni oftear. Vid getum ekki einu sinni kaupst salt í súfuna oftear í eftir."

"Jaja," sagdi bændinn, maðurinn hrossar, "vid bændum hana þó saltlaus!"

Vid framan bændu getur hinn ríki Rothschild ekki jafnast!

(Mr. J. Þyðdi)

NS

Þáðan þessar sögur hafði ég skrifað: 7. bl. Kvæðis 17. febr. 1891, en það blað er glafað.
Eldi velli. Blundit er til og vat þinne
í handriti sámi þins Þalsonar.
19. apr. 1932. J. P.

Saga Ólsins.

Egyptar hafa kunnad að búa til Ól. og það frá elstu tímum. Það er sögn-
sögn, að Osiris, gud þeirra, hafi hent þeim það. — Sími er sagt, að
Óðinn hafi hent Norderlandabúnum Óljört. Það er að vísu elsti áridau-
lest, að Egyptar hafi verið tími fyrstu Óljörtarmann i höm: Þín veij-
ar og Japana búa til ýmsa drykta, er líkjast Óli og er það mjög
líkjast, að þeir hafi kunnad til Óljörtar langt í undan öldum síðum,
enda eiga þeir, sem kunnast er, einna elstu menningar sögu heimsins.

Norderlandbúnum hafa eflaust lott Óljörtina af Egyptum.

Ól er því enginn nýmódur drykta. Það var elsti fyr en löngu
síðar, að menn komust uppá að búa til vín, og áfang vín, f. d. brenni-
vín, er namast þeir i hömum, fyr en i 13. da/4. öld.

Þýttu gjördu menn sér vín úr byggi (f. e. Ól), sem nefndist þá vín)
en síðar úr vínberjum og drúfnasaga. Ógá síðari tímum vordist
Ól elta að nýja afli, að útrýma víninu; menn komust som sé
að namu uppá, að það sé fjóðin, som Ól drúfken, en elsti vín, undan
miltu hefur ári og heilsuþetri, en það som einvörðungr drúfken vín. —

Það som hér hefur verið sagt, er að eins stult gífurlegt yfir sögn Ólsins.
En lítum ni á ýmsa aðra drykta, er Ólinn líkjast ni á dagnum hjá
hömum ýmsu fjóðum og á það, hvernig híd voru ljaga Ól er til orðid.

Menn hafa komist uppá að búa til sykku úr sterku (Stivle) og
á þann hátt hafa þeir getad búið til áfang drykta. Hálfgiltum
fjóðum hefur einnig tekið þetta, jafvel eins retilga og menningar fjóðnum.
Hrisgjörvinnid hjá Japönum, er „Sake“ nefnd, er fullkomaður
allra þess konar forura drykta gæm til margar tegundir af hömum, er

fléstar líkjast Sherry að bragði og gæðum. Hinverjar búa til líknan hátt nýj stertur öl, sem slagar uppí brönni vinnu að styrklike mais-olíu, sem búið er til í Indur-Ameríku af "Chica" nefnið, umm vera af gæmull þjóðdrýttur.

Í Brasilíu búa innföddu þjóðirnar til dryka þann, er "Cacha" nefnið - nafnið er líkt Chica og er e. t. v. hinsama. - Öger fróðlegt að vita hvernig sá dryktur er brennu til; Indíana þjóðir þessar hafa komið að því, að í munuvarni manna er efni (Styralín), er brennir stertur í sýru, m. ö. o: þunnum inn í olíu er mest, vól hin brenna. Gamlar konur og einokun þannlausar Kerlíu-er, sem vitaulega þurfa langan tíma til að tryggja jafuvel and-lugguustu födu, setja við að júlta í sodnum mais, unghann er orðinn að grautarvellu, síðan hróla þá vellaninn úr munni sér í stóttker, þar til það er fullt orðið. Kvenur þá gerð í grautinu og af honum bróðfengur drýttur, hvið motta hrossgöti sem hrossark getur.

Þessi einokunilaga mestki-afgerð er elsti einungis notuð í Brasilíu, hvið er einnig alþann í Asíu og í Austraníu. Það er því alls elsti óhrygandi, að hvið og þessi drýttur hafi flurð til stordur alþannar, einþann til Þrísso, sem venjulega hlýjar elsti við öllu, hversu ógæðlegt sem það kann að vera og andstætt smelli síðan manna.

Í Mexíkó vor þálmavindstegund ein, er "agave" nefnið. Sér hólur boradar í Stofunum hrossis, safuast setur vólur í holumar og smám saman kvenur gerð í vólum. Drykturinn nefnið "Pulc" og líkist nýj öli.

"Kvas" heita nýj gæmull öðstegund ein, sem Þríssoar búa til. Hóst í nýjri Kofa sínu lóto þáir hanga hvið sitt, sem aldrer er hviðsáð.

Phyalis er gniðt and, Phyalur, sem þjóðir spýta eða stírpa.

kerid fyllu þeir með malti og vatni við og vör og flýja alltaf þess öllum
 braudmolum og kartöfluhýði: Kerid til þess að láta þetta gödgoti gerja frá; við
 og við er löjvinnu láttum ronna í annað ílát, svo að hann síst og setjist til og
 síðan notadur til dryflingar; ferdu létid áfangi er þó í þessum dryfl.

"Þeaga", sem Kósalibarnir í Austur-Þúslandi eru til, heitir "Kvas", en er
 bruggaður í annan vög: Hann er oft blandadur meramjólk og er mjög
 áfangur.

"Kefi" heitir dryflur nokkur, sem binnu er eingöngu úr meramjólk;
 "Kefi" hann elsti, en er í rann og veru elstert annað en síu mjólk, sem
 inniheldur mikið vínanda.

Til þess að gjöra ólíd brauðbetta og halda þvi sem lengst óskemdu, notidur
 formann yrus efni, svo sem engifer, einibær og jafnvel pipar o.fl. En
 nál. árið 800 e. Kr. fórn manna að nota kumla í stað þessara efna.

Það er í frásögu þvi, að Gambrius Konungur (Rómst-kyrkur sagt Konungur)
 hafi fundid upp kumla-ólíd og var Gambrius síðan gjörður að gudi
 ólsins, eins og Þaillus var gud vínsins, sem hann er ein þann dag
 í dag og tígnadur af milljónum manna, semiloga ein meiri en
 nokkur annar gud.

Yfirleit þetta birtist fyrir nál. 80 árum í einu af blöðum þvinnu, er
 ég skrifaði í Eyra-bálta, en þau blöð minna mi vora típd. Handritid
 fannu og nýlega hér og skrifaði það upp aftur.

Reykjavík, 5. Janúar 1937.

[Handwritten signature]